

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 835

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 august 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 263 din 17 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală	2–11
	Decizia nr. 283 din 17 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat	11–13
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI		
10.	— Regulament privind emiterea de obligațiuni garantate	14–48

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 263**

din 17 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) și b) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Adrian Ciureanu în Dosarul nr. 1.132/45/2011**/a3 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.375D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.394D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ouahmane Khalid în Dosarul nr. 1.994/116/2015* al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.375D/2018 și nr. 1.394D/2018, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că sunt întrunite condițiile pentru conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.394D/2018 la Dosarul nr. 1.375D/2018, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca devenită inadmisibilă, referitor la dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală. Astfel, arată că, prin Decizia nr. 88 din 13 februarie 2019, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală raportat la art. 281 alin. (1) lit. f) din același act normativ sunt neconstituționale. În ceea ce privește dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 868 din 14 decembrie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 18 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.132/45/2011**/a3, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) și b) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Ioan Adrian Ciureanu într-o cauză având ca obiect soluționarea apelurilor formulate împotriva unei sentințe penale prin care s-a dispus, printre altele, schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina inculpatului — invocată din oficiu — din infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice prevăzută de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 [pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție] raportat la prevederile art. 248 și ale art. 248¹ din Codul penal din 1969, cu aplicarea prevederilor art. 75 alin. 1 lit. a) din Codul penal din 1969, în infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice prevăzută de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la prevederile art. 248 și ale art. 248¹ din Codul penal din 1969.

10. Prin Încheierea din 12 iulie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.994/116/2015*, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Ouahmane Khalid într-o cauză având ca obiect soluționarea apelurilor formulate împotriva unei sentințe penale.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul excepției Ioan Adrian Ciureanu susține, în esență, că dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, întrucât părțile nu pot să invoce în orice stare a procesului nulitatea absolută a unui act în baza unei decizii a Curții Constituționale. Astfel, arată că Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016 — prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „ori de alte organe specializate ale statului” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală este neconstituțională — nu este aplicabilă în speță, chiar dacă s-a constatat că probele din dosar au fost administrate de un organ necompetent, pe motiv că nulitatea trebuie invocată în faza de cameră preliminară. Referitor la dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi din Codul de procedură penală, același autor susține că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât obligă instanța de apel să readministreze declarațiile pe care instanța de fond și-a întemeiat soluția numai în situația în

care prima instanță a dispus achitarea inculpatului, fără a exista aceeași obligație și în cazul în care hotărârea este de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a executării pedepsei. Consideră că textul de lege criticat ar putea fi constituțional doar dacă se instituie în sarcina instanței de apel obligația de a readministra probatoriul testimonial pe care instanța de fond și-a întemeiat soluția de condamnare, în aceleași condiții în care a fost instituită obligația actuală. Practic, atunci când instanța de apel este investită cu o sentință de achitare, trebuie să aplice inculpatului un alt tratament decât cel pe care l-ar putea aplica în cazul unei sentințe de condamnare în primă instanță. Astfel, soluția legislativă criticată urmărește verificarea cu o atenție mult sporită a probatoriului care a stat la baza unei soluții de achitare în primă instanță spre deosebire de administrarea probatoriului în cazul unei prime soluții de condamnare. Or, atât inculpatul achitat în primă instanță, cât și cel condamnat ar trebui să beneficieze de un tratament egal din partea instanțelor de judecată. Dacă instanța de apel nu are posibilitatea să analizeze oportunitatea readministrării declarațiilor pe care s-a întemeiat soluția de achitare, atunci nu ar trebui să i se ofere această opțiune procesuală nici cu privire la readministrarea probei testimoniale în cazul unei prime soluții de condamnare. Potrivit dispozițiilor art. 420 alin. (5) din Codul de procedură penală, instanța de apel poate readministra probele administrate la prima instanță și poate administra probe noi, ceea ce oferă instanței posibilitatea de a stabili oportunitatea și utilitatea readministrării probatoriului testimonial. În acest mod, legiuitorul creează o diferență nejustificată de tratament între inculpații achitați în primă instanță și cei cu privire la care instanța a stabilit că sunt vinovați de comiterea unei infracțiuni. Efectul devolutiv al apelului este asigurat numai în cazul unei prime soluții de achitare, iar nu și în cazul unei prime soluții de condamnare, deși această diferență de tratament procesual între inculpați nu are o justificare obiectivă și rezonabilă și un scop legitim. Tratamentul discriminatoriu prin care inculpatul achitat în primă instanță beneficiază de garanții procesuale sporite/suplimentare față de inculpatul condamnat în primă instanță aduce atingere inclusiv dreptului la un proces echitabil. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului această situație generată de posibilitatea instanței de judecată de a aprecia cu privire la readministrarea probatoriului testimonial a dat naștere unor decizii de admitere a plângerilor pe considerentul că judecătorul care se pronunță asupra unei cauze trebuie să fi perceput în mod direct întregul probatoriu, mai ales cel testimonial. Dincolo de toate aspectele menționate, acest tratament discriminatoriu conduce la o concluzie total nefirească, în sensul că intensitatea cu care se încearcă aflarea adevărului în procesul penal, în faza apelului, diferă în funcție de tipul de soluție pronunțată de prima instanță, respectiv achitarea sau condamnarea inculpatului. Pentru un inculpat achitat în primul grad de jurisdicție este obligatorie reaudierea martorilor în faza de apel, în timp ce pentru un inculpat condamnat reaudierea lor este lăsată de către legiuitor la aprecierea instanței. Prin această modalitate de a oferi inculpaților posibilități diferite de apărare, este pusă sub semnul întrebării și prezumția de nevinovăție a inculpatului pentru care prima instanță a pronunțat o soluție de condamnare, raportat la garanția oferită inculpatului achitat de prima instanță, întrucât pentru acesta din urmă există garanția procesuală că readministrarea declarațiilor se va realiza în mod obligatoriu.

12. În ceea ce privește dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, autorii excepției consideră că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 15 alin. (1) referitor la universalitatea

drepturilor și libertăților consacrate prin Constituție și prin alte legi, ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, precum și ale art. 11 alin. (2) privind tratatele ratificate de Parlament și ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenție și ale art. 2 privind dublul grad de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la aceeași Convenție, întrucât instanța de apel nu poate să dispună casarea hotărârii cu trimitere spre rejudecarea cauzei de către prima instanță pentru alte motive decât cele prevăzute în mod expres, și anume în cazul schimbării încadrării juridice a faptelor de către instanța de fond și, respectiv, al nemotivării hotărârii. În acest sens, autorul excepției Ioan Adrian Ciureanu arată că, în speță, pentru a pronunța o soluție de condamnare pentru infracțiunea de abuz în serviciu, instanța a inventat fapte aflate în sfera penalului, fapte care nu au mai fost însă expuse anterior. Consideră că, în cauză, nu era posibilă schimbarea încadrării juridice, întrucât instanța a adus în discuție fapte absolut noi, iar nu o infracțiune nouă. Practic, pentru că nu mai existau faptele care realizau latura obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu, instanța a argumentat condamnarea prin încălcarea unei prevederi legale nou-invocate. Susține că instanța de judecată a folosit textul de lege criticat pentru a anula efectele dezincriminării produse de Decizia Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016. Așadar, întrucât nu exista o acuzație expresă în rechizitoriu, instanța a completat practic învinuirea. Consideră că textul de lege criticat ar putea fi constituțional numai în situația în care rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se poate dispune și atunci când aceasta s-a pronunțat asupra unei fapte nereținute prin rechizitoriu în sarcina inculpatului. Actuala reglementare permite rejudecarea de către instanța de fond doar dacă instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute prin rechizitoriu. Or, pentru un tratament egal în fața legii, pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, a dreptului la apărare, dar mai ales a principiului dublului grad de jurisdicție, instanța de apel ar trebui să fie obligată să dispună rejudecarea de către instanța inferioară în condițiile în care în soluția contestată sunt analizate situații juridice noi, cu care nu a fost investită instanța prin rechizitoriu. De asemenea, autorul excepției Ouahmane Khalid susține că este neconstituțională soluția legislativă care exclude posibilitatea casării cu trimitere spre rejudecare la instanța a cărei hotărâre a fost desființată în cazul nemotivării hotărârii. Arată că instanța de apel poate dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată numai în ipotezele limitativ enumerate de textul de lege criticat, nu și în ipoteza nemotivării hotărârilor judecătorești. Din coroborarea dispozițiilor art. 370 alin. (1), ale art. 403 alin. (1) lit. c) și d) și ale art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală rezultă că hotărârea judecătorească este una care statuează asupra acuzației în materie penală, în sensul prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenție, și trebuie să cuprindă anumite elemente prestabilite. Caracterul imperativ al motivării rezultă nu doar din normele procesuale penale, ci și dintr-o serie de principii și instituții de drept procesual, precum: posibilitatea de conformare a destinatarilor motivării, participanții procesuali sau opinia publică; trasarea limitelor de accesare la o jurisdicție superioară, drept ce nu poate exista fără o motivare din partea primei instanțe; protecția împotriva arbitrarului și subiectivismului organului emitent, prin conferirea ulterioară a posibilității de verificare a legalității procedurii; determinarea incidenței unor instituții complementare (spre exemplu, de natură administrativă, disciplinară, nemotivarea totală a hotărârii

constituind abatere judiciară). Intervenția legislativă realizată prin prevederile art. II pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a corectat parțial insuficiența de reglementare a standardului național de protecție, în sensul că a creat posibilitatea desființării hotărârii cu trimitere spre rejudecare și în ipoteza în care prima instanță nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile. Cu toate acestea, corecția reglementării anterioare este una parțială, întrucât omite soluția desființării cu trimitere spre rejudecare în ipoteza în care hotărârea primei instanțe este nemotivată. Arată că de-a lungul timpului s-a statuat că, dată fiind importanța sa majoră, nesocotirea obligației de motivare a hotărârii judecătorești trebuie să fie sancționată distinct, prin intermediul instrumentului trimiterii cauzei la rejudecare. În acest sens statuau inițial dispozițiile art. 379 pct. 2 lit. b) fraza întâi teza finală din Codul de procedură penală din 1968, nemotivarea hotărârii fiind echivalată cu nerezolvarea fondului cauzei. La această soluție s-a renunțat însă prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi. În aceste condiții, jurisprudența s-a adaptat, folosind în sprijinul aceleiași soluții diverse raționamente juridice. Astfel, nemotivarea hotărârii era echivalată unei nelegale sesizări a instanței de apel, situație ce atrăgea nulitatea absolută a acesteia, conform prevederilor art. 197 alin. 2 din precedentă reglementare procesual penală. Mai mult, exista și un remediu efectiv, și anume un motiv de recurs — care era o cale de atac ordinară — grefat exact pe această ipoteză, corelat cu soluția cuprinsă în dispozițiile art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală din 1968, ce prevedea casarea hotărârii atacate și trimiterea spre rejudecare. Rațiunile de natură pur administrativă au primat însă, astfel că s-a renunțat la această garanție, soluție ce a fost preluată ulterior și în noua reglementare procesual penală. Ca atare, în acest moment, lipsa parțială sau chiar totală a motivării hotărârii judecătorești, în aparență, ar trebui complinită de către instanța de control jurisdicțional, fără a exista un instrument procedural care să permită trimiterea spre rejudecare exclusiv pe acest considerent. Autorul excepției consideră că posibilitatea de a complini nemotivarea hotărârii primei instanțe direct în calea de atac a apelului, singura cale de atac ordinară, generală și de reformare în procesul penal, este insuficientă în condițiile în care jurisdicția superioară are, în principal, rolul de verificare a corectitudinii argumentelor instanței inferioare, analiză ce nu poate fi realizată în mod efectiv în lipsa raționamentelor care au stat la baza soluției dispuse în cauză. Ca atare, chiar dacă ar fi realizabilă, complinirea nemotivării direct de către instanța superioară ar echivala cu o judecată într-un singur grad de jurisdicție, cel ultim. Din aceleași considerente, apelul inculpatului nu poate constitui un recurs/remediu efectiv, în condițiile în care acesta nu cunoaște motivele pentru care apărările/solicitările sale nu au fost primite de către prima jurisdicție. Pentru aceste motive, atât doctrina, cât și jurisprudența au fost refractare la a îmbrățișa soluția legislativă actuală, aceea de complinire a nemotivării direct în calea de atac a apelului. Astfel, în lipsa unei norme exprese, pentru a accede la o soluție echitabilă, instanțele naționale au folosit mecanismul aplicării directe a standardului convențional mai favorabil, trimiterea spre rejudecare fiind întemeiată direct pe prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenție și ale art. 2 din Protocolul nr. 7 la aceasta. Totuși, neexistând o normă internă

expresă, se poate interpreta în continuare că lipsa motivării hotărârii primei instanțe poate și trebuie să fie complinită exclusiv în calea de atac a apelului. Mai subliniază că motivarea hotărârilor este o garanție generală implicită, componentă a dreptului la un proces echitabil, izvorât din cuprinsul art. 6 paragraful 1 din Convenție. Mai mult decât atât, prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție reprezintă un corolar al acestor deziderate, întrucât instituie obligativitatea existenței unui dublu grad de jurisdicție în materie penală, respectiv examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară, aspect ce este imposibil de realizat în lipsa unei motivări. Aceasta permite, de fapt, asigurarea dreptului la apărare și aprecierea gradului de proporționalitate între sacrificiul impus drepturilor cetățenilor și imperatiile de ordine publică. Întrucât Convenția nu are ca scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci a unor drepturi concrete și efective, dreptul la apărare nu poate fi considerat efectiv decât dacă observațiile părților sunt în mod real ascultate, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată. Altfel spus, prevederile art. 6 din Convenție implică obligația instanței de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, al argumentelor și al elementelor de probă ale părților. Dacă motivarea prin încorporarea motivelor primilor judecători este posibilă, mai este necesar ca punctele importante să fi fost examinate cu adevărat, iar concluziile acestor primi judecători să nu fi fost doar confirmate de către instanța superioară. Întrucât normele juridice de rang convențional au caracter supralegal, aplicabilitatea lor fiind garantată de dispozițiile art. 11 alin. (2) coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituție, neconformitatea cu principiile stabilite de aceste norme atrage neconstituționalitatea dispoziției legale interne. De asemenea, arată că textul de lege criticat este incompatibil și cu prevederile art. 21 alin. (2) și (3) din Constituție, a căror respectare este garantată de dispozițiile art. 1 alin. (5) și ale art. 15 alin. (1) din Legea fundamentală. Având în vedere că de motivarea hotărârii judecătorești depinde inclusiv exercitarea dreptului la apărare, drept ce beneficiază de asemenea de protecție constituțională, neprevăderea unui remediu expres și efectiv pentru ipoteza analizată apare ca fiind incompatibilă și cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Constituție. Arată că în același sens a statuat Curtea Constituțională și asupra lipsei sau a insuficienței altor garanții procesuale ale dreptului la un proces echitabil, de exemplu: în privința informării despre acuzația penală — prin Decizia nr. 90 din 28 februarie 2017; în privința participării la proces — prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014; în privința exercitării căilor de atac — prin Decizia nr. 631 din 8 octombrie 2015; în privința asigurării facilităților necesare exercitării dreptului la apărare — prin Decizia nr. 802 din 5 decembrie 2017; în privința celerității procedurii — prin Decizia nr. 586 din 13 septembrie 2016. Concluzionează că garanția motivării hotărârii judecătorești nu se diferențiază prin nimic de celelalte garanții procesuale aferente dreptului la un proces echitabil învederate mai sus, drept care considerentele deciziilor Curții Constituționale anterior citate sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

13. Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că legiuitorul nu a reglementat în dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua din Codul de procedură penală obligativitatea readministrării declarațiilor pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de condamnare, soluția legislativă criticată nefiind însă de natură a prejudicia interesele părții interesate, întrucât aceasta poate să solicite, pe calea apelului, readministrarea respectivelor

declarații. Referitor la prevederile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, consideră că, întrucât calea de atac a apelului este devolutivă, inculpatul își poate face apărări în acest cadru procesual, neputându-se pune semn de egalitate între cazul nepronunțării primei instanțe cu privire la o faptă pentru care a fost trimis în judecată și cel al pronunțării asupra unei fapte pentru care nu a fost trimis în judecată, în condițiile în care există norme procesuale penale care permit aceasta [art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală]. Cu privire la dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, arată că impunerea, prin lege, a unor exigențe — cum ar fi instituirea unor termene sau condiții procesuale — pentru valorificarea de către titular a dreptului său subiectiv, chiar dacă acestea constituie condiționări ale accesului liber la justiție, are o indiscutabilă justificare prin prisma finalității urmărite, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilităților de exercitare abuzivă a respectivului drept.

14. Curtea de Apel București — Secția a II-a penală apreciază că nemotivarea hotărârii judecătorești penale poate constitui motiv de desființare și trimitere a cauzei spre rejudecare la aceeași instanță, în măsura în care motivarea lipsește cu totul sau este realizată într-o manieră care face imposibil controlul judiciar de către instanța superioară. Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției, inerent oricărui act jurisdicțional. Hotărârea judecătorească reprezintă rezultatul concret, sinteza operei de judecată, iar motivarea acesteia reprezintă argumentarea în scris a rațiunii ce determină pe magistrat să adopte soluția dispusă în cauză. Motivarea hotărârilor justifică echitatea procesului penal, pe de o parte, prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de participanți și, pe de altă parte, prin dreptul acestuia de a cunoaște oportunitatea promovării căilor de atac. Motivarea hotărârilor judecătorești se impune din perspectiva dreptului la un proces echitabil, întrucât numai pe această cale se poate verifica maniera în care, în circumstanțele concrete ale cauzei, a fost soluționat procesul. Exigența motivării este esențială în administrarea adecvată a justiției, în condițiile în care considerentele reprezintă partea cea mai întinsă a hotărârii, locul în care se indică motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței. Motivarea unei hotărâri constituie una dintre componentele dreptului la un proces echitabil consacrat de prevederile art. 6 din Convenție, care atribuie „instanței” obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și a probelor părților (Hotărârea din 15 februarie 2007, pronunțată în *Cauza Boldea împotriva României*). Tot astfel, potrivit dispozițiilor art. 31 din Avizul nr. 11 (2008) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, pentru a fi de calitate, hotărârea judecătorească trebuie percepută de justițiabil și de societate, în general, drept rezultatul unei aplicări pertinente a regulilor de drept, al unei proceduri echitabile și al unei aprecieri convingătoare a faptelor și ca fiind executabilă. Justițiabilul va avea astfel convingerea că a fost examinată cauza sa, că a fost soluționată corect, iar societatea va percepe hotărârea ca pe un factor ce poate restabili pacea socială. Din perspectivă istorică, se remarcă faptul că, în reglementarea anterioară, dispozițiile art. 379 pct. 2 lit. b) fraza întâi teza finală din Codul de procedură penală din 1968 prevedeau că desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare era posibilă și atunci când instanța nu a rezolvat fondul cauzei. Practica judiciară dezvoltată sub imperiul vechiului Cod de procedură penală a asimilat nemotivarea

hotărârii judecătorești cu nesoluționarea fondului cauzei, astfel încât a existat un remediu al acestei deficiențe. În prezent, practica judiciară, suficient de consistentă, a admis faptul că nemotivarea hotărârii judecătorești trebuie sancționată cu trimiterea cauzei spre rejudecare. Astfel, într-o speță, Curtea de Apel Craiova (Decizia penală nr. 1.249 din 2 octombrie 2015), dispunând trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță, a reținut că, deși actualul Cod de procedură nu prevede nemotivarea hotărârii ca pe unul dintre cazurile în care se poate dispune trimiterea cauzei spre rejudecare, față de dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenție, judecata trebuie să fie efectivă și trebuie să se asigure dublul grad de jurisdicție în materie penală. Hotărârea judecătorească nu este un act discreționar, ci rezultatul unui proces logic de analiză științifică a probelor din cauză, în scopul aflării adevărului. Totodată, s-a reținut că, în lipsa motivării, instanța de control judiciar nu poate analiza criticile formulate de apelant și, implicit, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate. Într-o altă speță, Curtea de Apel Oradea (Decizia penală nr. 1/A din 6 ianuarie 2016), care a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare, a reținut că judecătorul fondului nu a expus un raționament propriu, argumentele care impun soluția pentru care a optat, acestea fiind elemente de natură a indica lipsa unei judecăți efective a cauzei, lipsă ce nu poate fi suplinită de instanța de apel, întrucât ar conduce la lipsirea inculpaților de un dublu grad de jurisdicție. Instanța de control judiciar a apreciat că această situație este de natură a crea o restrângere disproporționată a dreptului la un proces echitabil prevăzut de dispozițiile art. 6 din Convenție, dar și a dreptului la două grade de jurisdicție în materie penală, consacrat de prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție. De asemenea, Curtea de Apel Cluj (Decizia penală nr. 1.592/A din 21 decembrie 2016) a desființat sentința apelată și a trimis cauza spre rejudecare, între alte motive și pentru lipsa motivării hotărârii, reținând că echitabilitatea procedurii include egalitatea armelor, principiul contradictorialității și motivarea hotărârilor judecătorești. A reținut că motivarea hotărârii reprezintă un corectiv al principiului liberei aprecieri a probelor, având în vedere că judecătorul are libertatea de apreciere a probatoriului, însă aceasta nu trebuie să se bazeze pe considerente pur subiective, ci trebuie să fie întemeiată pe elemente obiective ce rezultă din probele administrate în cauză. Deși obligativitatea motivării hotărârii nu rezultă din textul Convenției, Curtea Europeană a Drepturilor Omului justifică această necesitate prin dreptul părților de a le fi examinate efectiv argumentele și mijloacele de probă administrate, enunțarea aspectelor de fapt și de drept pe care judecătorul s-a întemeiat trebuind să permită justițiabilului să aprecieze șansele de succes ale unui apel. Astfel, prin Hotărârea din 19 aprilie 1994, pronunțată în *Cauza Van der Hurk împotriva Olandei*, Hotărârea din 28 aprilie 2005, pronunțată în *Cauza Albina împotriva României*, și Hotărârea din 1 iunie 2010, pronunțată în *Cauza Dumitru împotriva României*, Curtea de la Strasbourg a statuat că lipsa motivării hotărârii privează justițiabilul de echitate, ceea ce atrage încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenție. În concluzie, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală apreciază că desființarea cu trimitere spre rejudecare s-ar impune atunci când motivarea lipsește în întregime sau este realizată într-o manieră care nu permite efectuarea controlului de către instanța superioară. Argumentele sunt, în esență, legate de asigurarea dreptului la un proces echitabil — analiza argumentelor, apărărilor și susținerilor părților dând consistență echitabilității procedurii —, de asigurarea dublului grad de jurisdicție în materie penală, precum și a unui control judiciar eficient, real, efectuat de instanța superioară.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii din 18 septembrie 2018, dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) și b) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autorului excepției, Ioan Adrian Ciureanu, depusă în motivarea criticii, reiese însă că aceasta vizează numai prevederile art. 281 alin. (4) lit. a) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală. Totodată, se observă că dispozitivul încheierii din 12 iulie 2018 conține o evidentă eroare materială, Curtea fiind sesizată cu dispozițiile art. 421 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, în condițiile în care, din considerentele încheierii de sesizare și din notele scrise ale autorului excepției, Ouahmane Khalid, depusă în motivarea criticii, rezultă că aceasta vizează, în realitate, prevederile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală. Prin Decizia nr. 88 din 13 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 20 iunie 2019, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală raportat la art. 281 alin. (1) lit. f) din același act normativ sunt neconstituționale. În ceea ce privește dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, acestea au fost modificate prin prevederile art. II pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Ulterior, prin dispozițiile art. I pct. 10 din Legea nr. 130/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 12 mai 2021, a fost introdus alin. (2) al art. 421 din Codul de procedură penală, ceea ce implică renumerotarea fostului alineat unic al acestui text de lege ca fiind alin. (1) al aceluiași art. 421. Curtea se va pronunța însă asupra textelor de lege criticate având în vedere forma în care acestea au produs efecte în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 281 alin. (4) lit. a): „(4) *Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. e) și f) trebuie invocată:*

a) *până la încheierea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare;*”

— Art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi și pct. 2 lit. b): „*Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...]*

2. *admite apelul și:*

a) *desființează sentința primei instanțe și pronunță o nouă hotărâre, [...]. Instanța de apel readministrează declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare, [...];*

b) *desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile ori când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.”*

19. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 15 alin. (1) referitor la universalitatea drepturilor și libertăților consacrate prin Constituție și prin alte legi, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, precum și ale art. 11 alin. (2) privind tratatele ratificate de Parlament și ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 privind dublul grad de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea stabilesc momentul încheierii procedurii în camera preliminară ca limită temporală până la care poate fi invocată încălcarea dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. e) și f) din același act normativ — privind prezența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii [lit. e)], și, respectiv, asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie [lit. f)] — în situația în care încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare.

21. Curtea observă că autorul excepției critică însă un alt aspect, și anume acela că părțile nu pot să invoce în orice stare a procesului nulitatea absolută a actelor de urmărire penală — efectuate cu încălcarea competenței organelor de urmărire penală — în baza deciziilor Curții Constituționale, în speță, a Deciziei nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 14 martie 2016. În acest sens susține că Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016 — prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „ori de alte organe specializate ale statului” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală este neconstituțională — nu este aplicabilă în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, chiar dacă probele din dosarul de urmărire penală au fost administrate de un organ necompetent, pe motiv că nulitatea trebuie invocată în

faza de cameră preliminară, fază încheiată însă anterior publicării respectivei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

22. Așa fiind, dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală nu au incidență în speța în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, întrucât inculpatul invocă încălcarea competenței organelor de urmărire penală, iar nu a dispozițiilor privind prezența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii, sau asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, atunci când asistența este obligatorie. Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”. Curtea apreciază că, indiferent de soluția pronunțată în prezenta cauză — sub aspectul criticilor formulate cu privire la termenul-limită până la care inculpatul poate să conteste o probă administrată în cursul urmăririi penale în absența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii, sau fără asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, atunci când asistența este obligatorie —, decizia Curții nu ar produce niciun efect cu privire la soluționarea procesului penal în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Prin urmare, dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală nu au legătură cu soluționarea cauzei, în sensul prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în acest sens în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 652 din 1 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 26 ianuarie 2017, paragrafele 20 și 21, Decizia nr. 48 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 24 aprilie 2019, paragrafele 39 și 40, Decizia nr. 196 din 28 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 31 iulie 2020, paragraful 20, și Decizia nr. 500 din 13 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 17 decembrie 2021, paragraful 14.

23. Ținând cont de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

24. În ceea ce privește dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, Curtea observă că acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare.

25. Astfel, prin Decizia nr. 692 din 8 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 24 aprilie 2019, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor frazei a doua din cuprinsul art. 421 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală. În acest sens, prin decizia menționată, paragrafele 17—19, Curtea a reținut că apelul este singura cale de atac ordinară de reformare, în care se efectuează o nouă judecată în fond a cauzei. Potrivit dispozițiilor art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel. Așadar, expresie a principiului dublului grad de jurisdicție, toate sentințele prin care cauza este rezolvată în fond în urma judecării în primă instanță sunt supuse apelului. Este vorba despre hotărârile judecătorești penale prin care instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal, în

condițiile art. 396 din Codul de procedură penală. Curtea a reținut că instanța, judecând apelul, poate pronunța, potrivit prevederilor art. 421 din Codul de procedură penală, fie o soluție de respingere a apelului și de menținere a hotărârii atacate [art. 421 pct. 1], fie o soluție de admitere a apelului și de desființare a sentinței primei instanțe [art. 421 pct. 2]. Pronunțând soluția de admitere a apelului și de desființare a hotărârii atacate, instanța de apel fie soluționează ea însăși cauza, pronunțând o nouă hotărâre [art. 421 pct. 2 lit. a)], fie dispune rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată [art. 421 pct. 2 lit. b)]. Curtea a observat că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi din Codul de procedură penală reglementează obligația instanței de apel de a readministra declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare. Soluția legislativă criticată a fost introdusă prin prevederile art. 11 pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, fără a se preciza în nota de fundamentare motivul modificării legislative.

26. Prin Decizia nr. 692 din 8 noiembrie 2018, mai sus citată, paragrafele 20—24, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit celor statuate cu valoare de principiu de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a analizat respectarea dreptului la un proces echitabil în cauzele în care instanțele au pronunțat o soluție de condamnare după desființarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, atunci când o instanță de control judiciar este sesizată să soluționeze o cauză în fapt și în drept și să examineze, în ansamblu, chestiunea vinovăției sau a nevinovăției, aceasta nu poate, pentru motive de echitate a procedurii, să decidă asupra acestor chestiuni fără ascultarea directă a declarațiilor date în persoană de acuzatul care susține că nu a comis actul de care este învinuit, respectiv de martorii care au dat declarații în timpul procedurii (Hotărârea din 27 iunie 2000, pronunțată în *Cauza Constantinescu împotriva României*, paragrafele 55 și 59, și Hotărârea din 15 septembrie 2015, pronunțată în *Cauza Moinescu împotriva României*, paragrafele 39 și 40). În continuare, Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă criticată constituie transpunerea în dreptul pozitiv a exigențelor impuse de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, asigurând dreptul inculpatului la un proces echitabil. Astfel, având competența de a aprecia diferitele elemente de probă, instanța de apel nu ar putea pronunța o hotărâre de condamnare decât după readministrarea obligatorie a declarațiilor pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare și care au fost suficiente pentru a-l determina pe judecătorul primei instanțe să se îndoiască de temeinicia acuzației și să motiveze achitarea inculpatului. Curtea Constituțională a observat că dispoziția criticată nu reglementează imposibilitatea readministrării probatoriilor sau administrării de noi probe în cazul în care prima instanță a pronunțat o soluție de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei, amânare a aplicării pedepsei sau de încetare a procesului penal. Potrivit prevederilor art. 420 alin. (4) și (5) din Codul de procedură penală, instanța de apel procedează la ascultarea inculpatului, când aceasta este posibilă, în acord cu regulile de la judecata în fond, poate readministra probele administrate la prima instanță și poate administra probe noi, în condițiile prevăzute de dispozițiile art. 100 din același act normativ. Totodată, în temeiul prevederilor art. 420 alin. (8) din Codul de procedură penală, instanța verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror probe administrate în fața instanței de apel, iar, potrivit dispozițiilor art. 420 alin. (9) din același cod, în vederea soluționării apelului, instanța, motivat, poate da o nouă apreciere probelor.

27. Tot prin Decizia nr. 692 din 8 noiembrie 2018, mai sus menționată, paragrafele 25—28, Curtea a constatat că dispozițiile art. 420 alin. (5) din Codul de procedură penală nu refuză dreptul inculpatului sau al oricărui participant în procesul penal de a propune readministrarea unor probe ori administrarea altora noi, ci conferă instanței de apel competența de a aprecia asupra utilității administrării/readministrării unor probe. Totodată, în acord cu prevederile art. 100 alin. (3) din Codul de procedură penală — la care fac trimitere dispozițiile art. 420 alin. (5) din același cod —, cererea privitoare la administrarea unor probe formulată în cursul judecății se admite ori se respinge, motivat, de către instanță, o astfel de cerere putând fi respinsă numai atunci când proba nu este relevantă în raport cu obiectul probațiunii, când se apreciază că pentru dovedirea elementului de fapt care constituie obiectul probei au fost administrate suficiente mijloace de probă, când proba nu este necesară, întrucât faptul este notoriu, când proba este imposibil de obținut, când cererea a fost formulată de o persoană neîndreptățită sau atunci când administrarea probei este contrară legii [art. 100 alin. (4) din Codul de procedură penală]. Așa fiind, instanța de apel nu are obligația de a-și însuși aprecierea probelor dată de instanța de fond, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 420 alin. (9) din Codul de procedură penală, instanța de control judiciar, motivat, poate da o nouă apreciere probelor, iar, conform prevederilor art. 103 alin. (1) din același cod, probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză. Prin urmare, Curtea a reținut că instanța de apel nu se pronunță în mod discreționar asupra necesității readministrării unor probe sau administrării altora noi, cu atât mai mult cu cât, în conformitate cu dispozițiile art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate, condamnarea putând fi dispusă doar atunci când acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Acest fapt conferă procedurii caracter echitabil, deoarece — pe lângă faptul că, potrivit prevederilor art. 4 alin. (2) din Codul de procedură penală, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea inculpatului — principiul liberei aprecieri a probelor nu este absolut, fiind mărginit de existența unor mijloace compensatorii care să asigure un echilibru suficient între acuzare și apărare. În acord cu dispozițiile art. 374 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală, în faza de judecată, președintele întrebă procurorul, părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe, iar în cazul în care se propun probe trebuie să se arate faptele și împrejurările ce urmează a fi dovedite, mijloacele prin care pot fi administrate aceste probe, locul unde se află aceste mijloace, respectiv, în ceea ce privește martorii și experții, identitatea și adresa acestora. Totodată, procurorul, persoana vătămată și părțile pot cere administrarea de probe noi și în cursul cercetării judecătorești [art. 374 alin. (9) din Codul de procedură penală], iar probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți sau de către persoana vătămată pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, instanța putând, totodată, să dispună din oficiu și administrarea de probe noi, justificat de același deziderat al aflării adevărului și al unei juste soluționări a cauzei [art. 374 alin. (8) și (10) din Codul de procedură penală]. De asemenea, după audierea inculpatului, a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente se procedează la administrarea probelor încuviințate [art. 376 alin. (3) din Codul de procedură penală]. Aceasta întrucât, potrivit art. 100 alin. (2) din același cod, în cursul judecății, instanța administrează probe la cererea procurorului, a persoanei vătămate sau a părților și,

în mod subsidiar, din oficiu, atunci când consideră necesar pentru formarea convingerii sale, sens în care, în procesul de evaluare a probelor, condamnarea se poate dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă [art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală].

28. Curtea a concluzionat, prin Decizia nr. 692 din 8 noiembrie 2018, precitată, paragraful 30, că instanța de apel, deși nu este obligată să dispună readministrarea probelor ori administrarea altora noi, are însă obligația să se pronunțe motivat cu privire la astfel de cereri. Toate acestea au ca scop, pe de o parte, asigurarea dreptului la un proces echitabil, iar, pe de altă parte, soluționarea cu celeritate a cauzei, întrucât, în caz contrar, s-ar permite prelungirea nejustificată a soluționării acesteia printr-o simplă cerere de readministrare/administrare a unor probe, cu toate că acestea nu sunt utile cauzei (a se vedea Decizia nr. 157 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 22 iunie 2018).

29. În același sens sunt și Decizia nr. 273 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 829 din 11 octombrie 2019, Decizia nr. 274 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 16 septembrie 2019, și Decizia nr. 879 din 15 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 19 aprilie 2021.

30. De asemenea, referitor la dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, Curtea observă că, prin Decizia nr. 868 din 14 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 12 aprilie 2022, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a textului de lege criticat. În acest sens, prin decizia menționată, paragrafele 12—14, Curtea a reținut că potrivit prevederilor art. 35—40 din Codul de procedură penală, judecarea în primă instanță a infracțiunilor se realizează de către judecătoria, tribunal, tribunal militar, curtea de apel sau Înalta Curte de Casație și Justiție, în funcție de competența legală. În temeiul dispozițiilor art. 396 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal. Soluționând cauza, prima instanță de judecată pronunță, potrivit prevederilor art. 370 alin. (1) din Codul de procedură penală, o sentință. Conform dispozițiilor art. 401 din același act normativ, hotărârea prin care instanța penală soluționează fondul cauzei trebuie să conțină o parte introductivă, o expunere și dispozitivul, Codul de procedură penală reglementând *in extenso* conținutul părții introductive — art. 402, conținutul expunerii — art. 403 și conținutul dispozitivului — art. 404. În continuare, Curtea a reținut că, prin noul Cod de procedură penală, în scopul asigurării celerității procesului penal, legiuitorul a sporit garanțiile procesuale asigurate în faza urmăririi penale și a judecății în primă instanță și a prevăzut o singură cale ordinară de atac, respectiv apelul, reglementată de prevederile art. 408—425 din Codul de procedură penală. În acest fel, noul Cod de procedură penală a redus durata soluționării cauzelor penale, dând totodată eficiență principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală, prevăzut de dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția. Așadar, hotărârile judecătorești pronunțate în primă instanță, cu excepția celor expres exceptate prin lege, sunt supuse căii de atac a apelului, care poate fi invocată pentru orice motive de fapt și de drept (Decizia nr. 425 din 23 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 10 august 2020, paragraful 18). Aceasta este o cale de atac integral devolutivă, conform prevederilor art. 417 din Codul de procedură penală, care, împreună cu judecata în fond a cauzei, asigură exigența dublului grad de jurisdicție în materie penală,

prevăzută de dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție (Decizia nr. 525 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 10 august 2015, paragraful 13). Sub acest aspect, Curtea a observat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, statele contractante beneficiază, în principiu, de o marjă largă de apreciere pentru a stabili modul în care trebuie exercitat dreptul garantat de prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție. Astfel, reexaminarea de către o instanță superioară a unei condamnări sau a unei sentințe poate privi atât chestiuni de fapt, cât și chestiuni de drept sau poate fi limitată numai la chestiuni de drept. Totodată, orice restricție prevăzută de legislația internă cu privire la dreptul la reexaminare consacrat de norma menționată trebuie — prin analogie cu dreptul de acces la o instanță, prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenție — să urmărească un obiectiv legitim și să nu aducă atingere înseși substanței dreptului respectiv (Hotărârea din 20 iulie 2021, pronunțată în Cauza *Y.B. împotriva Rusiei*, paragraful 40). În acest context, Curtea Constituțională a observat că, potrivit Codului de procedură penală, apelul poate fi introdus, printre alții, de către inculpat, atât în ceea ce privește latura penală, cât și în ceea ce privește latura civilă a procesului, iar exercitarea acestei căi de atac nu este supusă niciunei formalități care să presupună solicitarea permisiunii de a face acest lucru, fiind necesară și suficientă simpla manifestare de voință a inculpatului sau a celorlalte persoane prevăzute de lege.

31. În ceea ce privește instanța competentă să judece calea ordinară a apelului, prin Decizia nr. 868 din 14 decembrie 2021, mai sus citată, paragrafele 17—19, Curtea Constituțională a reținut că aceasta poate fi curtea de apel, curtea militară de apel sau Înalta Curte de Casație și Justiție, în funcție de competența legală. Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, justiția se realizează prin următoarele instanțe judecătorești: Înalta Curte de Casație și Justiție, curți de apel, tribunale, tribunale specializate, instanțe militare, judecătorii. Curtea Constituțională a statuat că instanța judecătorească beneficiază, în mod exclusiv, de *jurisdictio* și *imperium*, respectiv de puterea de a „spune” dreptul și de a impune executarea unor pedepse penale prin intermediul hotărârilor pronunțate, în materie penală, precum și executarea forțată a hotărârilor/a da hotărâri cu putere de executare silită, în materie civilă (Decizia nr. 480 din 12 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 1 octombrie 2018, paragraful 33). Totodată, potrivit prevederilor art. 124 alin. (3) din Constituție, judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, acest principiu reprezentând garanția constituțională a „nesupunerii” judecătorului față de o altă putere sau alte persoane ori interese, dinăuntru sau din afara sistemului judiciar, și a „supunerii” sale numai legii, astfel încât orice structură de subordonare sau de comandă asupra acestuia este exclusă și nu îi poate afecta independența. Noțiunea de „lege” este folosită în sensul său larg, care include Constituția, ca Lege fundamentală, și toate celelalte acte normative, cu forță juridică echivalentă legii sau inferioară acesteia, care constituie ansamblul normativ pe care trebuie să se fundamenteze actul de justiție (Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 23 iunie 2011). Așa fiind, Curtea Constituțională a constatat că organul care soluționează calea de atac a apelului este o instanță judecătorească, ce se bucură de independență și întrunește exigențele asigurării „dreptului de apel” (a se vedea, *mutatis mutandis*, Hotărârea din 30 iunie 2020, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Saqueti Iglesias împotriva Spaniei*). Totodată, Curtea

Constituțională a observat că, în temeiul dispozițiilor art. 416 din Codul de procedură penală, apelul declarat în termen este suspensiv de executare, atât în ceea ce privește latura penală, cât și în ceea ce privește latura civilă, în afară de cazul când legea dispune altfel (a se vedea, *mutatis mutandis*, hotărârile din 30 octombrie 2014 și 8 octombrie 2019, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Shvydka împotriva Ucrainei* și *Martynyuk împotriva Rusiei*).

32. Referitor la efectul devolutiv al apelului, prin Decizia nr. 868 din 14 decembrie 2021, precitată, paragrafele 20 și 21, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 417 din Codul de procedură penală, instanța judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces, iar în cadrul acestor limite, instanța este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. Așa fiind, efectul devolutiv al apelului constă în trecerea sau transmiterea cauzei de la instanța care a pronunțat hotărârea atacată cu apel la instanța competentă să soluționeze apelul, neputându-se transmite de la instanța de prim grad la instanța de apel ceea ce nu a fost supus judecății celei dintâi. Aceasta înseamnă, în primul rând, că, în ceea ce privește faptele, instanța de apel nu poate fi sesizată decât cu cele care au făcut obiectul judecății în prima instanță, pentru că altfel inculpatul ar fi lipsit de un grad de jurisdicție. Instanța de apel poate însă: să schimbe încadrarea juridică a faptei, întrucât obiectul sesizării îl constituie fapta însăși, iar nu caracterizarea sa juridică; să adauge la această faptă circumstanțe agravante sau atenuante, chiar dacă ele nu au făcut obiectul unui examen din partea primei instanțe; să țină seama de consecințele pe care fapta le-a produs ulterior pronunțării hotărârii atacate; să ia în considerare excepții noi, care nu au fost ridicate cu ocazia primei judecăți. În ceea ce privește persoanele, instanța de apel nu poate nici să dispună cu privire la persoane care nu au figurat în cauză la prima instanță și nici să modifice calitatea pe care instanța de prim grad a atribuit-o unor participanți la proces, în sensul inculpării lor. Declarația de apel a procurorului făcută fără rezerve are efect devolutiv integral, atât *in rem*, cât și *in personam*, instanța astfel sesizată având obligația să examineze întreaga cauză, indiferent dacă în urma acestui examen situația părților se va înrăutăți (*reformatio in peius*) sau se va ușura (*reformatio in melius*). În cazul declarației de apel fără rezerve a celorlalți titulari ai căii de atac, efectul devolutiv al apelului este limitat de interesele legitime ale apelantului, pe de o parte, și de calitatea pe care acesta o are în proces, pe de altă parte. În cadrul limitelor menționate, instanța este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept (substanțial sau procesual). Prin urmare, efectul devolutiv al apelului nu este mărginit, în niciun fel, prin motivele invocate de apelant. În ceea ce privește aspectele de fapt, acestea se stabilesc cu ajutorul probelor, iar instanța de apel trebuie să verifice dacă în cauză s-au administrat toate probele necesare, iar în caz contrar să le completeze sau să le readministreze, precum și dacă probele administrate au fost corect interpretate, putând să le dea o nouă apreciere, față de prevederile art. 420 alin. (5) și (9) din Codul de procedură penală.

33. Cu privire la motivarea hotărârilor judecătorești, prin Decizia nr. 868 din 14 decembrie 2021, precitată, paragraful 22, Curtea a constatat că aceasta justifică echitatea procesului penal prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de acesta. De asemenea, Curtea a observat că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că o motivare și o analiză clare

sunt cerințe fundamentale ale hotărârilor judecătorești și aspecte importante ale dreptului la un proces echitabil. Prevederile art. 6 din Convenție reglementează, printre altele, obligația statelor de a institui instanțe independente și imparțiale și de a promova instaurarea procedurilor eficiente. Îndeplinirea acestei obligații capătă sens când are ca rezultat împrumutarea judecătorilor de a administra în mod corect actul de justiție, scopul motivării hotărârii judecătorești fiind acela de a demonstra părților că au fost ascultate, ceea ce contribuie la o mai bună acceptare de către acestea a deciziei. Totodată, judecătorul este obligat să își întemeieze motivarea pe argumente obiective și să prezerve drepturile apărării, întinderea obligației de motivare putând să varieze însă în funcție de natura hotărârii, aspect ce trebuie analizat în lumina circumstanțelor speței (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în Cauza *Ruiz Torija împotriva Spaniei*, paragraful 29). Altfel spus, dispozițiile art. 6 din Convenție implică în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța (Hotărârea din 12 februarie 2004, pronunțată în Cauza *Perez împotriva Franței*, paragraful 80, și Hotărârea din 19 aprilie 1994, pronunțată în Cauza *Van de Hurk împotriva Olandei*, paragraful 59). Întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor procedurale pe care o parte le poate utiliza în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinare și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (Hotărârea din 15 februarie 2007, pronunțată în Cauza *Boldea împotriva României*, paragraful 29, și Hotărârea din 19 decembrie 1997, pronunțată în Cauza *Helle împotriva Finlandei*, paragraful 60). Potrivit jurisprudenței constante a instanței de la Strasbourg, care reflectă un principiu legat de buna administrare a justiției, hotărârile judecătorești trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază (Hotărârea din 25 iulie 2002, pronunțată în Cauza *Papon împotriva Franței*). Dreptul la o decizie motivată își are originile într-un principiu mai general încorporat în Convenție, care protejează individul împotriva arbitrarului, în sensul că decizia instanței trebuie să conțină motive suficiente pentru a face față aspectelor esențiale de fapt și de drept invocate de părțile litigante — argumente de fond sau de procedură (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în Cauza *Ruiz Torija împotriva Spaniei*, paragrafele 29 și 30).

34. În continuare, prin Decizia nr. 868 din 14 decembrie 2021, precitată, paragrafele 23 și 24, Curtea Constituțională a amintit jurisprudența sa, potrivit căreia obligativitatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigență a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenție (Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018, paragraful 173). Astfel, Curtea a reținut că motivarea hotărârii judecătorești este un act inerent funcției judecătorului cauzei și constituie expresia independenței sale. Motivarea nu constituie doar premisa unei bune înțelegeri a hotărârii, ci și garanția acceptării sale de către justițiabil, care se va supune actului de justiție având încrederea că nu este un act arbitrar. Ea reprezintă un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Hotărârea instanței trebuie să cuprindă, ca o garanție a caracterului echitabil al procedurii judiciare și a respectării dreptului la apărare al părților, motivele de fapt și de drept care

au format convingerea instanței, precum și cele pentru care au fost înlăturate cererile/apărările părților (Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, precitată, paragraful 171). În aceste condiții, Curtea a constatat că, potrivit propriei jurisprudențe și celei a instanței europene de contencios al drepturilor omului, nu numai că motivarea permite o mai bună înțelegere și acceptare a hotărârii judecătorești de către justițiabil, ci constituie, mai ales, o garanție împotriva arbitrarului. Pe de o parte, motivarea obligă judecătorul să distingă mijloacele de apărare ale părților și să precizeze elementele care îi justifică decizia și o fac să fie conformă legii, iar, pe de altă parte, permite o înțelegere a funcționării justiției de către societate (Decizia nr. 233 din 7 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 17 mai 2021, paragrafele 36 și 38—41). Plecând de la aceste premise, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că stabilirea caracterului echitabil al unei proceduri penale desfășurate împotriva unui inculpat se realizează prin luarea în considerare a întregii proceduri, în ansamblul ei, astfel că trebuie să se țină seama de ansamblul procedurii desfășurate în ordinea juridică internă și de rolul instanțelor de apel sau de recurs în cadrul acesteia (Hotărârea din 2 martie 1987, pronunțată în Cauza *Monnell și Morris împotriva Regatului Unit*, paragraful 56). Acest aspect conduce la concluzia că o carență constatată într-un stadiu incipient al procedurii poate fi îndreptată într-un stadiu ulterior, cu condiția ca instanța de control judiciar să aibă competența necesară ștergerii viciului invocat (Hotărârea din 30 noiembrie 1987, pronunțată în Cauza *H. împotriva Belgiei*). Așa fiind, Curtea de la Strasbourg a apreciat că atunci când apare o problemă cu privire la lipsa oricărui temei factual și/sau juridic în hotărârea instanței de fond, este important ca instanța superioară să ofere propriile motive întemeiate referitoare la aceste aspecte (Hotărârea din 22 februarie 2007, pronunțată în Cauza *Tatishvili împotriva Rusiei*).

35. În acest context, prin Decizia nr. 868 din 14 decembrie 2021, precitată, paragrafele 25 și 26, Curtea Constituțională a subliniat cele anterior menționate referitoare la efectul devolutiv al căii de atac a apelului. Așa fiind, curțile de apel, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, în calitate de instanțe de apel, investite cu judecarea laturii penale și civile a cauzei, au competența legală, conform prevederilor art. 421 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, de a șterge viciul invocat, nefiind necesar să se dispună casarea cu trimitere spre rejudecare a cauzei de către instanța care a judecat fondul în alte ipoteze decât cele expres prevăzute de dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din cod. Curtea a apreciat că această concluzie se desprinde în mod explicit din prevederile art. 417 din Codul de procedură penală. Astfel, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu încalcă dreptul la un proces echitabil în componenta sa referitoare la necesitatea motivării hotărârilor judecătorești, ci constituie însăși expresia principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală, reglementat de dispozițiile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, legislația procesual penală oferind o reglementare completă ce acoperă toate aspectele. Pentru argumentele anterior prezentate, Curtea a apreciat că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală nu încalcă nici principiul legalității.

36. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

37. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Adrian Ciureanu în Dosarul nr. 1.132/45/2011**/a3 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Adrian Ciureanu în Dosarul nr. 1.132/45/2011**/a3 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Ouahmane Khalid în Dosarul nr. 1.994/116/2015* al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) fraza a doua teza întâi și pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 283

din 17 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Dumitru Dan Andronache în Dosarul nr. 13.043/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 963D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției de neconstituționalitate a comunicat la dosar note scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

4. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.495D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate

a acelorași dispoziții legale, excepție ridicată de Vladimir Valentin Maria în Dosarul nr. 20.265/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

5. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției de neconstituționalitate a comunicat la dosar note scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

7. Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.495D/2020 la Dosarul nr. 963D/2020, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 19 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 13.043/3/2019, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare. Excepția a fost ridicată de Dumitru Dan Andronache într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă contestația împotriva unei decizii de pensionare.

10. Prin Încheierea din 17 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 20.265/3/2019, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.** Excepția a fost ridicată de Vladimir Valentin Maria într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă cererea de anulare în parte a unei decizii de pensionare și emitere a unei decizii de revizuire a pensiei.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat nu respectă exigențele de calitate a legii, iar lipsa de precizie și claritate deschide posibilitatea unor interpretări și aplicări diverse, casa de pensii interpretând și aplicând în mod cu totul arbitrar dispozițiile legale atacate. Se susține că sunt încălcate dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece se creează discriminări în raport cu alte persoane care au o vechime cumulată mai mică, ce nu le permite realizarea procentului de 85% din baza de calcul utilizată, și care beneficiază de prevederile art. 108 din Legea nr. 223/2015. Se creează astfel un tratament discriminatoriu, prin care sunt favorizați cei care au un stagiu mai mic de vechime. Adăugarea sporului de 9% prevăzut de art. 108 din Legea nr. 223/2015 la procentul prevăzut de art. 29 și, ulterior, aplicarea restricției prevăzute de art. 30 din lege conduc implicit la eliminarea acestuia și golesc de conținut prevederile art. 108. Important și relevant în cauză este tocmai aspectul înțelegerii corecte a intenției de reglementare, care, în niciun caz, nu poate conduce la aspecte de natură a genera discriminări în aplicarea legii. Se arată că, de la 1 ianuarie 1967 și până la 1 aprilie 2001, cadrele militare au plătit contribuția pentru pensia suplimentară. Începând cu 1 aprilie 2001, contribuția pentru pensia suplimentară a devenit contribuție individuală la bugetul de stat și a fost plătită de către cadrele militare până la 31 decembrie 2010. De la 1 ianuarie 2011, data intrării în vigoare a Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice și până în prezent, personalul militar a plătit contribuția individuală de asigurări sociale. Prin urmare, cei care au plătit contribuția pentru pensia suplimentară/contribuția individuală la bugetul de stat/contribuția individuală de asigurări sociale au dreptul de a beneficia de contravaloarea acestei contribuții, reglementată prin prevederile art. 108 din Legea nr. 223/2015, deoarece, corelativ obligației de plată, s-a născut dreptul celui care a plătit de a beneficia de acest spor.

12. Se mai susține încălcarea art. 47 alin. (2) teza întâi din Constituție, deoarece în situația în care plafonul maximal este atins fără luarea în calcul a procentelor de la contribuția pentru „pensia suplimentară” (9%), nu se mai beneficiază de un drept pentru care s-a plătit contribuția timp de peste 30 de ani. În condițiile reglementării actuale a art. 30 din Legea nr. 223/2015, prin care se statuează plafonul maximal stabilit pentru cuantumul „pensiei militare de stat”, raportat la baza de calcul prevăzută la art. 28 din lege, prin modificarea adusă de art. 40 pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 se goleşte de conținut dreptul la „pensia suplimentară” cuvenită, pentru unii integral, iar pentru alții parțial, încălcându-se astfel dreptul la pensie (care include și dreptul la „pensia suplimentară”).

13. De asemenea, se invocă încălcarea art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție, în sensul în care contribuția pentru pensia suplimentară a generat speranța unei pensii mai mari decât cea

de serviciu. Or, în urma calculării pensiei conform modificării criticate, este înlăturată „speranța legitimă” ce reprezintă un „bun” în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără a se oferi o compensație pentru această pierdere.

14. **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în esență, aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, deciziile nr. 652 din 30 octombrie 2018, nr. 656 din 30 octombrie 2018 și nr. 810 din 5 decembrie 2019. Reține că legiuitorul este liber să stabilească în ce condiții și pe baza căror criterii se acordă pensia, baza de calcul și cuantumul acesteia, în raport cu situația concretă a titularilor dreptului, legiuitorul putând să prevadă atât o limită minimă a cuantumului pensiei, cât și plafonul maxim al acesteia.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise ale autorilor excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate,** astfel cum a fost reținut în dispozitivul încheierilor de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 40 pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015. Prevederile art. 40 pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 modifică art. 108 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 27 iulie 2015. Având în vedere cele precizate, precum și prevederile art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căreia „Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta”, urmează a fi reținute ca obiect al excepției dispozițiile art. 108 din Legea nr. 223/2015, care au următorul cuprins: „Pentru militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special care au plătit contribuție la Fondul pentru pensia suplimentară și/sau contribuția individuală la buget la stabilirea, recalcularea sau actualizarea pensiei militare se acordă un spor de:

- a) 3% pentru o vechime a contribuției între 5—15 ani;
- b) 6% pentru o vechime a contribuției între 15—25 ani;
- c) 9% pentru o vechime a contribuției peste 25 de ani.”

19. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 47 alin. (2) teza întâi privind dreptul la pensie și art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 108 din Legea nr. 223/2015, astfel cum au fost modificate prin art. 40 pct. 20 din Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 57/2015, au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin mai multe decizii Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate (spre exemplu, Decizia nr. 716 din 2 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 10 februarie 2022, Decizia nr. 616 din 5 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1251 din 30 decembrie 2021, Decizia nr. 48 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 17 iunie 2020, Decizia nr. 553 din 26 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 3 decembrie 2019, Decizia nr. 322 din 21 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 806 din 4 octombrie 2019, sau Decizia nr. 656 din 30 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 8 martie 2019).

21. Astfel, răspunzând unor critici similare, Curtea a subliniat că dreptul la pensie, consacrat de art. 47 alin. (2) din Constituție, este un drept fundamental, care se exercită în condițiile prevăzute de lege. Astfel, legiuitorul este liber să stabilească în ce condiții și pe baza căror criterii se acordă pensia, baza de calcul și cuantumul acesteia, în raport cu situația concretă a fiecărui titular al dreptului. Nici Constituția și nici vreun instrument juridic internațional nu prevăd cuantumul pensiei de care trebuie să beneficieze diferite categorii de persoane. Aceasta se stabilește prin legislația națională, iar legiuitorul poate să prevadă și o limită minimă a cuantumului pensiei, precum și plafonul maxim al acesteia.

22. De asemenea, Curtea a făcut trimitere la Decizia nr. 1.234 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 4 decembrie 2009, prin care a reținut că un principiu general valabil în sistemul public de pensii este acela potrivit căruia cuantumul pensiei nu poate depăși venitul. Cu respectarea acestui principiu, fiecare pensionar militar beneficiază de pensie în cuantumul rezultat în raport cu vechimea în activitate și venitul realizat anterior pensionării. Această reglementare este în perfect acord cu principiul consacrat de art. 47 alin. (2) din Constituție, legiuitorul având dreptul să stabilească conținutul dreptului la pensie și condițiile acordării acestuia, precum și să le modifice în funcție de resursele financiare existente la un anumit moment. Extinderea incidenței acestui principiu și asupra sporului acordat pentru contribuția la fondul de pensie suplimentară, nu poate fi privită

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Dan Andronache în Dosarul nr. 13.043/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și de Vladimir Valentin Maria în Dosarul nr. 20.265/3/2019 al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 108 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

nici ea ca generând un tratament discriminatoriu, de vreme ce se aplică nediferențiat tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice.

23. În ceea ce privește critica formulată din perspectiva dreptului de proprietate privată, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, de exemplu, Decizia din 2 martie 2006, pronunțată în Cauza *Mamonov împotriva Rusiei*, paragraful 2), articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție nu poate fi înțeles în sensul că îndreptățește o persoană la o pensie într-un anumit cuantum.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

25. Distinct, referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea reține că prevederile de lege criticate nu prezintă deficiențe de natură să le afecteze precizia, claritatea, previzibilitatea și accesibilitatea. Astfel, pentru militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special care au plătit contribuție la Fondul pentru pensia suplimentară și/sau contribuția individuală la buget la stabilirea, recalcularea sau actualizarea pensiei militare se acordă un spor de 3%, 6% sau 9%, în funcție de vechimea contribuției. Asupra criticii potrivit căreia, prin aplicarea plafonului pensiei de serviciu de 85% din baza de calcul, se poate ajunge la diminuarea acestui spor pentru pensia suplimentară, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 652 din 30 octombrie 2018, stabilind constituționalitatea dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 223/2015 care instituie plafonul pensiei de serviciu de 85% din baza de calcul (a se vedea în acest sens Decizia nr. 810 din 5 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 2 martie 2020, paragraful 64).

26. În final, Curtea reține că soluționarea aspectelor referitoare la interpretarea și aplicarea prevederilor de lege criticate în raport cu dispozițiile art. 28 din Legea nr. 223/2015 privind baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat și ale art. 30 din același act normativ referitoare la plafonarea pensiei militare de stat excedează controlului de constituționalitate, fiind de competența caselor de pensii, iar în caz de litigiu, a instanțelor judecătorești.

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

REGULAMENT privind emiterea de obligațiuni garantate

Având în vedere dispozițiile art. 4 alin. (6), ale art. 9 alin. (4) și (9), ale art. 10 alin. (7), ale art. 16, ale art. 17 alin. (6), (11), (13) și (14), ale art. 18 alin. (3) și (4), ale art. 21 alin. (4), ale art. 27 alin. (3), ale art. 30 alin. (2) lit. a), ale art. 31 alin. (3) și (6), ale art. 32 alin. (3), ale art. 33 alin. (3) și ale art. 34 alin. (2) din Legea nr. 233/2022 privind obligațiunile garantate, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar,

în temeiul dispozițiilor art. 56 din Legea nr. 233/2022 privind obligațiunile garantate, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar și ale art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

Banca Națională a României emite prezentul regulament.

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentul regulament se aplică emitenților de obligațiuni garantate, astfel cum sunt definiți la art. 2 pct. 7 din Legea nr. 233/2022 privind obligațiunile garantate, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar (denumită în continuare *Lege*), și reglementează condițiile în care se desfășoară activitatea de emisiune de obligațiuni garantate de către aceștia.

Art. 2. — (1) Termenii și expresiile utilizate în prezentul regulament au semnificațiile prevăzute la art. 2 din Lege, la art. 3 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 5/2013 privind cerințe prudențiale pentru instituțiile de credit, cu modificările și completările ulterioare, precum și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012.

(2) În înțelesul prezentului regulament, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *creanță neperformantă* — creanțele încadrate ca expuneri neperformante potrivit prevederilor pct. 39 din anexa la Ordinul Băncii Naționale a României nr. 9/2017 pentru aprobarea Normelor metodologice privind întocmirea situațiilor financiare FINREP la nivel individual, conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară, aplicabile instituțiilor de credit în scopuri de supraveghere prudențială, cu modificările și completările ulterioare;

b) *indicator de acoperire* — indicatorul calculat potrivit prevederilor art. 36;

c) *indicator de supragarantare* — indicatorul calculat potrivit prevederilor art. 42;

d) *parte afiliată* — persoană fizică sau juridică în înțelesul art. 102 alin. (3) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 5/2013, cu modificările și completările ulterioare;

e) *scadență reziduală* — perioada de la data de includere în portofoliu a activului de acoperire până la data plății finale prevăzute în contractul care reglementează respectivul activ;

f) *cod LEI* — identificatorul entității juridice (Legal Entity Identifier), așa cum este acesta definit în cadrul secțiunii 2, paragraful 1, litera (c) din Recomandarea Comitetului European pentru Risc Sistemic din 24 septembrie 2020 privind identificarea entităților juridice (CERS/2020/12), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 403 din 26.11.2020.

CAPITOLUL II Activitatea de emisiune de obligațiuni garantate

SECȚIUNEA 1

Condiții pentru emiterea de obligațiuni garantate

Art. 3. — În vederea obținerii aprobării unui program de obligațiuni garantate, emitentul depune la Banca Națională a României — Direcția supraveghere o cerere de aprobare a programului de obligațiuni garantate, însoțită de documentația care face dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de Lege și de prezentul regulament.

Art. 4. — (1) În vederea evaluării capacității emitentului de a asigura respectarea cerințelor prevăzute la art. 4 alin. (5) din Lege, acesta trebuie să comunice Băncii Naționale a României — Direcția supraveghere, într-o manieră transparentă și pentru întreaga perioadă de derulare a programului de obligațiuni garantate, obiectivele și strategia urmărite prin angajarea în activitatea de emisiune de obligațiuni garantate.

(2) Emitentul trebuie să demonstreze existența capacității de organizare corespunzătoare a activității de emisiune de obligațiuni garantate și modul de asigurare a integrării acestei activități în cadrul general de guvernantă internă și de control al întregii activități a emitentului.

(3) Emitentul trebuie să demonstreze că situația financiară curentă și de perspectivă este de natură să asigure, inclusiv în condiții de stres, protejarea intereselor investitorilor, precum și pe cele ale celorlalți creditori ai emitentului.

(4) În vederea protejării intereselor investitorilor, emitentul trebuie să demonstreze că menținerea continuă a unui nivel corespunzător al portofoliului de acoperire afectat programului de obligațiuni garantate și a calității acestuia se realizează în orice moment, inclusiv în situații de criză, cum ar fi situațiile în care se confirmă ipotezele scenariilor aferente simulărilor de criză derulate de instituțiile de credit în conformitate cu prevederile cap. IV din titlu II al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 5/2013, cu modificările și completările ulterioare, cu impact negativ asupra solvabilității și/sau lichidității instituției de credit sau situațiile aferente perioadelor de declin economic, identificat în conformitate cu prevederile Regulamentului delegat (UE) 2021/930 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care specifică natura, severitatea și durata unui declin economic, astfel cum este menționat la art. 181 alin. (1) lit. (b) și la art. 182 alin. (1) lit. (b) din regulamentul respectiv.

(5) În vederea protejării intereselor celorlalți creditori, emitentul trebuie să demonstreze că activul bilanțier include, în orice moment, active negrevate de sarcini la un nivel care

permite menținerea accesului la sursele de finanțare necesare asigurării continuității activității sale, accesibile și diversificate în mod corespunzător, inclusiv în situații de criză.

SECȚIUNEA a 2-a

Documente necesare pentru evaluarea cererii de aprobare a unui program de obligațiuni garantate

Art. 5. — (1) În vederea instrumentării unei cereri de aprobare a unui program de obligațiuni garantate, emitentul depune la Banca Națională a României — Direcția supraveghere următoarele:

a) cererea de aprobare a programului de obligațiuni garantate, semnată de persoanele împuternicite să reprezinte instituția de credit;

b) hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor privind programul de obligațiuni garantate. În hotărâre se va menționa dacă programul de obligațiuni garantate face parte dintr-o structură intragrup de obligațiuni garantate puse în comun;

c) proiectul prospectului de emisiune de obligațiuni garantate sau, după caz, al documentului de ofertă;

d) raportul agentului aprobat de Banca Națională a României privind evaluarea proprie a acestuia, conform art. 32 alin. (2) din Lege, asupra programului de obligațiuni garantate a cărui aprobare o solicită emitentul. În realizarea acestei evaluări, agentul va avea în vedere conformarea programului de obligațiuni garantate pentru care se solicită aprobarea cu cerințele prevăzute de Lege și de prezentul regulament, pe baza documentelor furnizate de emitent potrivit lit. c), f)—i) și l), respectiv potrivit pct. A.3, A.7, A.8, A.10 și A.12 din anexa A la prezentul regulament;

e) documente privind obiectivele și strategia emitentului privind integrarea programului de obligațiuni în modelul general de business pe întreaga perioadă de derulare a programului, cu evaluarea impactului acestei activități asupra profilului de risc al emitentului, sens în care vor fi prezentate cel puțin informațiile specificate în pct. A.6 din anexa A la prezentul regulament;

f) descrierea programului de obligațiuni garantate, cu prezentarea, cel puțin, a informațiilor specificate în pct. A.12 din anexa A la prezentul regulament;

g) documente privind identificarea acelor componente ale structurii organizatorice care sunt implicate în activitatea de emisie de obligațiuni garantate și descrierea sarcinilor, responsabilităților și procesului decizional la nivelul fiecăreia, inclusiv descrierea modalității efective de implicare a organului de conducere și al conducerii superioare în legătură cu această activitate, sens în care vor fi prezentate cel puțin informațiile specificate în pct. A.7 din anexa A la prezentul regulament;

h) descrierea elementelor cadrului aferent controlului intern, respectiv a politicilor/procedurilor și controalelor emitentului cu relevanță pentru activitatea de emisiune de obligațiuni garantate, precum și prezentarea detaliată a modalităților efective în care funcția de conformitate și funcția de audit intern participă la această activitate, sens în care vor fi prezentate cel puțin informațiile specificate în pct. A.8.2 și A.8.3 din anexa A la prezentul regulament;

i) descrierea elementelor cadrului de administrare a riscurilor și prezentarea modalităților efective în care funcția de administrare a riscurilor participă la identificarea, evaluarea, monitorizarea, diminuarea și raportarea riscurilor specifice activității de emisiune de obligațiuni garantate, care se realizează conform precizărilor din pct. A.8.1 din anexa A la prezentul regulament;

j) descrierea sistemelor informatice și a politicilor și procedurilor contabile care să asigure evidențierea distinctă, în cursul normal al activității, a tuturor elementelor portofoliului de acoperire afectat garantării programului de obligațiuni garantate,

inclusiv a creanțelor atașate aferente împrumuturilor incluse în portofoliul de acoperire. Sistemele informatice trebuie să asigure reflectarea în procesul de administrare a riscurilor aferente programului de obligațiuni garantate, inclusiv în raportările prudentiale și de transparență aferente programului de obligațiuni garantate, a oricăror modificări intervenite asupra activelor incluse în Registrul de evidență internă;

k) raportul auditorului financiar, specializat în auditarea sistemelor informatice, privind gradul de adecvare a sistemului informatic al emitentului la specificul activității de emisiune de obligațiuni garantate; raportul poate să fie întocmit și de un auditor extern, cu condiția să fie membru al unui organism profesional recunoscut la nivel internațional și să posede experiența necesară în auditarea sistemelor informatice utilizate în domeniul financiar-bancar;

l) procedurile pentru asigurarea administrării portofoliului de acoperire ca o masă patrimonială distinctă și a evidențierii obligațiilor de plată aferente obligațiunilor garantate la momentul deschiderii procedurii de rezoluție sau faliment a/al emitentului; în acest sens, procedurile trebuie să asigure respectarea, în caz de faliment al emitentului, a prevederilor art. 22 alin. (1) din Lege;

m) descrierea situației sale financiare curente, potrivit precizărilor din pct. A.13.1 din anexa A la prezentul regulament, și a situației financiare de perspectivă, cu prezentarea cel puțin a informațiilor prevăzute în pct. A.13.2 din anexa A la prezentul regulament, din care să reiasă inclusiv:

(i) măsura în care activul bilanțier permite menținerea continuă a calității corespunzătoare a portofoliului de acoperire afectat programului de obligațiuni garantate și a cerințelor de acoperire și supragarantare, inclusiv în situații de criză;

(ii) descrierea modificărilor intervenite în structura de finanțare a emitentului ca urmare a emiterii de obligațiuni garantate și măsura în care este asigurat în continuare accesul la surse de finanțare diversificate conform profilului de risc, precum și rezultatul testului prevăzut la art. 140 alin. (4) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 5/2013, cu modificările și completările ulterioare;

n) orice alte documente pe care le consideră necesare pentru instrumentarea cererii de aprobare a unui program de obligațiuni garantate, inclusiv opinii ale unor consultanți externi sau specialiști în oricare dintre domeniile care fac obiectul evaluării în procedura de aprobare a programului de obligațiuni garantate.

(2) În cazul unui program de obligațiuni realizat în condițiile art. 15 din Lege, în care obligațiunile garantate urmează a fi emise la nivel extern grupului emitentului, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritatea competentă cu supravegherea publică a emitentului de obligațiuni garantate emise la nivel extern, evaluează respectarea cerințelor prevăzute la art. 15 alin. (1) din Lege, pe baza următoarelor documente pe care emitentul de obligațiuni garantate emise la nivel extern le depune la Banca Națională a României — Direcția supraveghere, în plus față de documentele prevăzute la alin. (1) lit. a), b), e), g)—l) și n):

a) bilanțul întocmit pentru sfârșitul lunii anterioare aceleia în care se depune cererea de aprobare a programului, care să reflecte înregistrarea obligațiunilor garantate emise la nivel intern;

b) o declarație a emitentului care să ateste faptul că portofoliul de acoperire pentru obligațiunile garantate emise la nivel extern conține doar obligațiunile garantate emise la nivel intern care au fost emise de un singur emitent din cadrul grupului;

c) proiectul de prospect aferent programului de obligațiuni la nivel extern, din care să reiasă faptul că acesta se adresează unor investitori în obligațiuni garantate din afara grupului;

d) o evaluare din partea agenției de rating care să ateste faptul că obligațiunile garantate emise la nivel intern se califică pentru nivelul 1 de calitate a creditului astfel cum se menționează în partea a treia titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 la momentul emiterii, precum și o evaluare din partea agentului asupra măsurii în care condițiile de emisiune asigură faptul că obligațiunile garantate emise la nivel extern se califică pentru nivelul 1 de calitate a creditului astfel cum se menționează în partea a treia titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 la momentul emiterii;

e) o declarație a emitentului care să ateste faptul că, în cazul structurilor intragrup transfrontaliere de obligațiuni garantate puse în comun, activele de acoperire ale obligațiilor garantate emise la nivel intern respectă cerințele privind eligibilitatea și acoperirea pe care trebuie să le îndeplinească emisiunea de obligațiuni garantate emise la nivel extern.

(3) În cazul unui program de obligațiuni realizat în condițiile art. 15 din Lege, în care obligațiunile garantate urmează a fi emise la nivel intern grupului emitentului, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate competentă cu supravegherea publică a emitentului de obligațiuni garantate emise la nivel intern, evaluează, în plus față de documentele prevăzute la alin. (1) lit. a), b), d)—n), modul în care se asigură respectarea cerințelor prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. a) și e) din Lege, pe baza următoarelor documente pe care emitentul de obligațiuni garantate emise la nivel intern le depune la Banca Națională a României — Direcția supraveghere:

a) proiectul prospectului de emisiune de obligațiuni garantate sau, după caz, al documentului de ofertă, în care se va menționa dacă programul de obligațiuni garantate face parte dintr-o structură intragrup de obligațiuni garantate puse în comun;

b) o evaluare din partea agentului asupra măsurii în care condițiile de emisiune asigură faptul că obligațiunile garantate se califică pentru nivelul 1 de calitate a creditului, astfel cum se menționează în partea a treia titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 la momentul emiterii.

(4) Documentele depuse de emitent în susținerea cererii de aprobare vor fi însoțite de declarația dată în numele emitentului de către persoanele împuternicite să reprezinte instituția de credit, prin care se atestă că informațiile conținute în documentele depuse pentru susținerea cererii reflectă în mod corect și complet situația emitentului la momentul depunerii cererii.

(5) Informațiile și documentele prezentate cu depășirea termenului prevăzut la art. 5 alin. (2) din Lege nu sunt luate în considerare la evaluarea cererii de aprobare și se restituie emitentului.

SECȚIUNEA a 3-a

Aprobarea prospectului de emisiune

Art. 6. — În situația în care programul de obligațiuni garantate se realizează în baza unui prospect de emisiune, a cărui aprobare revine Autorității de Supraveghere Financiară, un exemplar al proiectului prospectului de emisiune se depune de emitent la Autoritatea de Supraveghere Financiară, în vederea exercitării competențelor sale, potrivit Legii.

SECȚIUNEA a 4-a

Aprobarea programului de obligațiuni garantate

Art. 7. — (1) Banca Națională a României aprobă un program de obligațiuni garantate numai dacă, în urma evaluării efectuate pe baza documentelor depuse de emitent conform art. 5 alin. (1) și, după caz, alin. (2) sau (3), constată că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de Lege și de prezentul regulament.

(2) În aplicarea art. 15 alin. (3) din Lege, în cazul în care, pentru o obligațiune garantată emisă la nivel intern în cadrul unui program de obligațiuni realizat în condițiile art. 15 din Lege, survine o modificare a nivelului de calitate a creditului care conduce la o diminuare a acestuia până la nivelul 2, pentru scopurile prevăzute la art. 5 alin. (2) din prezentul regulament, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate competentă cu supravegherea publică a emitentului de obligațiuni garantate emise la nivel extern, solicită autorității competente cu supravegherea publică a emitentului de obligațiuni garantate emise la nivel intern o opinie care să ateste faptul că modificarea nu a fost determinată de o încălcare a cerințelor pentru acordarea aprobării.

SECȚIUNEA a 5-a

Respingerea cererii de aprobare a unui program de obligațiuni garantate

Art. 8. — Respingerea cererii de aprobare a programului de obligațiuni garantate nu are efecte asupra altui program de obligațiuni garantate al respectivului emitent, aprobat de Banca Națională a României.

CAPITOLUL III

Dispoziții referitoare la agent

SECȚIUNEA 1

Prevederi generale referitoare la aprobarea agentului

Art. 9. — (1) Persoanele propuse în calitate de agent trebuie să aibă calitatea de auditor financiar, să îndeplinească cerințele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și să nu se afle în vreo situație de incompatibilitate sau de conflict de interese prevăzută de legislația în vigoare.

(2) Banca Națională a României aprobă numirea agentului propus de emitent numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) agentul propus îndeplinește cerințele de reputație și experiență și nu se află în vreo situație de incompatibilitate sau de conflict de interese prevăzută de legislația în vigoare;

b) cadrul organizatoric al agentului propus asigură îndeplinirea în mod corespunzător a tuturor obligațiilor agentului în raport cu volumul programului de obligațiuni garantate.

(3) La evaluarea cerinței privind reputația agentului vor fi avute în vedere, în măsura în care prezintă relevanță, cel puțin următoarele aspecte și situații:

a) existența unei condamnări pentru infracțiuni de corupție, spălare de bani, infracțiuni contra patrimoniului, abuz în serviciu, luare sau dare de mită, fals și uz de fals, deturnare de fonduri, evaziune fiscală, trafic de influență, mărturie mincinoasă, infracțiuni prevăzute de legislația specială în domeniul financiar-bancar, de legislația privind societățile, insolvența sau protecția consumatorilor ori pentru orice alte fapte relevante;

b) auditorul financiar a fost sau este cercetat penal ori judecat pentru oricare dintre infracțiunile prevăzute la lit. a);

c) investigații în curs ori derulate în trecut și/sau măsuri aplicate auditorului financiar ori impunerea unor sancțiuni administrative pentru nerespectarea prevederilor care reglementează domeniul bancar, financiar, al valorilor mobiliare, al activității de asigurare sau al piețelor de valori mobiliare ori al instrumentelor financiare și al mijloacelor de plată sau a oricărei alte legislații privind serviciile financiare;

d) investigații în curs ori derulate în trecut și/sau măsuri și sancțiuni aplicate de orice organism de reglementare ori profesional pentru nerespectarea oricăror prevederi relevante pentru evaluarea reputației auditorului financiar.

(4) Auditorii financiari propuși în calitate de agent trebuie să aibă experiență relevantă în domeniul auditării situațiilor financiare ale instituțiilor de credit.

(5) Agentul nu poate fi parte afiliată emitentului și nici auditorul financiar al acestuia.

(6) Cerința prevăzută la alin. (5) se evaluează pe baza declarației pe propria răspundere a emitentului.

Art. 10. — (1) Se consideră că îndeplinesc condițiile de experiență și reputație auditorii financiari care au fost aprobați în calitate de auditori financiari ai unei instituții de credit cel puțin pentru ultimele 3 exerciții financiare.

(2) Banca Națională a României poate decide verificarea cerinței privind reputația, în situația în care are cunoștință de aspecte sau situații care ar putea să pună la îndoială în mod rezonabil reputația agentului.

Art. 11. — (1) Aprobarea ca agent pentru un program de obligațiuni garantate este condiționată întotdeauna de desemnarea unei persoane fizice ca reprezentant permanent pentru îndeplinirea atribuțiilor agentului.

(2) Banca Națională a României hotărăște cu privire la aprobarea agentului propus de emitent, în termen de 30 de zile de la data primirii informațiilor și a documentației complete în susținerea cererii de aprobare. În cazul în care sunt necesare informații sau documente suplimentare, termenul de 30 de zile începe să curgă de la data prezentării acestora, dar nu poate depăși 3 luni de la data primirii cererii.

SECȚIUNEA a 2-a

Documente necesare pentru aprobarea agentului

Art. 12. — (1) În vederea analizei îndeplinirii condițiilor pentru aprobarea agentului, emitentul depune la Banca Națională a României — Direcția supraveghere o cerere, însoțită de următoarele documente:

a) document eliberat de Camera Auditorilor Financiari din România (C.A.F.R.) din care să rezulte că persoana propusă în calitate de reprezentant permanent este membru activ al C.A.F.R.;

b) descrierea activității auditorului financiar din care să rezulte îndeplinirea cerințelor de experiență prevăzute la art. 9 alin. (4);

c) procedurile de lucru pentru prestarea serviciilor de agent care să îndeplinească condițiile prevăzute la alin. (2);

d) schema de personal pentru echipa care va asigura prestarea serviciilor de agent, cu prezentarea atribuțiilor fiecărui membru al echipei;

e) declarația pe propria răspundere, dată de agentul propus, privind îndeplinirea cerințelor de reputație și experiență de către membrii echipei;

f) declarația pe propria răspundere a emitentului cu privire la îndeplinirea cerinței referitoare la relațiile de afiliere prevăzute la art. 9 alin. (5);

g) documentul prin care se desemnează reprezentantul permanent al agentului propus;

h) declarația pe propria răspundere, dacă este cazul, dată de agentul propus de emitent, potrivit căreia acesta se obligă ca, în termen de 5 zile lucrătoare de la aprobarea programului de către Banca Națională a României, să încheie o asigurare de răspundere civilă profesională cu o societate de asigurare, care să respecte cerințele prezentului regulament;

i) chestionarul al cărui model este prevăzut în anexa D, completat și semnat de agentul propus;

j) hotărârea organului competent al agentului privind desemnarea acestuia în calitate de agent;

k) cazierul judiciar al agentului propus de emitent;

l) declarația pe propria răspundere, dată de agentul propus de emitent, potrivit căreia nu se află în vreo situație de incompatibilitate sau de conflict de interese prevăzută de legislația în vigoare.

(2) Agentul propus trebuie să dispună de proceduri de lucru privind prestarea serviciilor de agent, care să prezinte, prin raportare la mijloacele și resursele de care dispune, condițiile și modalitățile efective de îndeplinire a fiecărei atribuții încredințate agentului în cadrul unui program de obligațiuni garantate, conform prevederilor Legii și ale prezentului regulament.

Art. 13. — (1) Agentul este obligat să dețină o asigurare de răspundere civilă profesională care să acopere riscurile profesionale decurgând din asumarea obligațiilor de prestare a serviciilor de agent. Asigurarea trebuie să acopere și riscurile activității persoanei fizice desemnate ca reprezentant permanent. Suma asigurată trebuie să fie cel puțin egală cu dublul onorariului brut anual prevăzut în contractul încheiat între emitent și agent.

(2) Polița asigurării de răspundere civilă profesională, precum și condițiile generale de asigurare se depun în copie la Banca Națională a României — Direcția supraveghere în cel mult 3 zile lucrătoare de la data încheierii contractului de asigurare.

(3) Declarația prevăzută la art. 12 alin. (1) lit. h) nu este necesară în situația în care emitentul prezintă o poliță de asigurare pentru răspundere civilă profesională încheiată pentru serviciile de agent pentru programul de obligațiuni garantate respectiv.

CAPITOLUL IV

Registrul de evidență internă

SECȚIUNEA 1

Forma și conținutul

Art. 14. — Registrul de evidență internă trebuie să menționeze denumirea emitentului și să poarte titlul „Registrul de evidență internă”.

Art. 15. — (1) Registrul de evidență internă se ține în format electronic.

(2) În aplicarea prevederilor art. 21 alin. (2) din Lege, emitentul are obligația să țină un Registrul de evidență internă pentru fiecare portofoliu de acoperire.

(3) Conținutul complet al Registrului de evidență internă se stabilește de către fiecare emitent, cu respectarea cerințelor minimale prevăzute de prezentul capitol.

(4) Informațiile aferente programelor de obligațiuni garantate realizate în condițiile art. 15 din Lege sunt evidențiate în mod distinct în Registrul de evidență internă, în cadrul unor secțiuni separate.

Art. 16. — În aplicarea art. 21 alin. (4) din Lege, înscrierile menționate la art. 21 alin. (2) lit. a) și b) din Lege se vor evidenția distinct, astfel:

a) active de acoperire acordate de emitent;

b) active de acoperire preluate prin cesiune de către emitent.

Art. 17. — (1) În Registrul de evidență internă se înscriu cel puțin următoarele:

a) date de identificare ale fiecărui activ de acoperire, respectiv cel puțin:

(i) numărul contractului de credit care a dat naștere dreptului de creanță și valoarea acestuia, determinată conform alin. (2);

(ii) numărul contractului de garanție care a dat naștere dreptului de creanță și valoarea nominală aferentă;

b) date de identificare ale fiecărui activ lichid și valoarea nominală aferentă;

c) date despre fiecare instrument financiar derivat, respectiv contractul care l-a generat.

(2) Valoarea care se înscrie în Registrul de evidență internă pentru fiecare activ de acoperire menționat la alin. (1) lit. a) pct. (i) este valoarea creanței aferente activului la data acordării împrumutului plus valoarea dobânzilor de încasat conform graficului de rambursare întocmit la aceeași dată.

Art. 18. — Registrul de evidență internă trebuie să fie ținut într-o manieră care să facă posibilă în orice moment verificarea sau reproducerea sa în întregime, pe suport letric ori electronic, în formă lizibilă, fără alterarea formei sau conținutului înregistrărilor.

SECȚIUNEA a 2-a

Dispoziții specifice structurilor intragrup de obligațiuni garantate puse în comun

Art. 19. — (1) În aplicarea art. 15 alin. (1) din Lege, în cazul în care obligațiunile garantate urmează a fi emise la nivel intern, emitentul completează secțiunea specifică structurilor intragrup din Registrul de evidență internă cu informațiile prevăzute la art. 17.

(2) În aplicarea art. 15 alin. (1) din Lege, în cazul în care obligațiunile garantate urmează a fi emise la nivel extern, emitentul completează secțiunea specifică structurilor intragrup din Registrul de evidență internă cu următoarele informații privind obligațiunile garantate emise la nivel intern care sunt utilizate drept active de acoperire pentru a garanta obligațiunile emise la nivel extern:

- a) seria;
- b) data emiterii;
- c) moneda;
- d) valoarea emisiunii;
- e) data scadenței;
- f) codul ISIN;
- g) emitentul.

SECȚIUNEA a 3-a

Completarea și păstrarea

Art. 20. — (1) Registrul de evidență internă se actualizează de către emitent, ori de câte ori este necesar, prin înscrierea fiecărei modificări sau completări a datelor cuprinse în registru.

(2) Erorile materiale, greșelile de calcul și orice alte erori pot fi corectate numai cu respectarea prevederilor prezentei secțiuni.

Art. 21. — (1) Sistemul informatic al emitentului utilizat la ținerea Registrului de evidență internă trebuie să fie conform cu nivelul tehnologic și cerințele legislației privind protecția datelor cu caracter personal.

(2) Acest sistem trebuie să asigure cel puțin următoarele garanții de securitate:

a) identificarea și autentificarea — funcțiile sistemului pot fi utilizate numai în cazul în care utilizatorul își confirmă identitatea față de sistem într-o modalitate sigură;

b) administrarea autorizațiilor — drepturile de utilizare sunt administrate în sistemul informatic;

c) verificarea autorizației — drepturile de utilizare sunt verificate de sistem;

d) acceptarea de verificare — toate accesările vor fi înregistrate într-o manieră ce permite verificarea acestor accesări (introducere, citire, copiere, modificare, ștergere, blocare de date);

e) recuperare de date — sistemele utilizate pot fi recuperate fără riscuri de securitate;

f) verificare împotriva falsificării datelor — orice falsificare a datelor stocate poate fi imediat detectată prin mecanisme tehnice de verificare;

g) fiabilitate — orice defecțiune este raportată imediat.

Art. 22. — (1) Fiecărui activ înscris în Registrul de evidență internă i se alocă un cod unic de identificare. Acesta nu poate fi alocat unei alte înscrieri, chiar dacă respectivul activ este eliminat din portofoliul de acoperire și este șters din Registrul de evidență internă.

(2) Toate operațiunile asupra Registrului de evidență internă, inclusiv interogările acestuia, trebuie înregistrate în sistemele informatice ale emitentului în așa fel încât să nu poată fi modificate sau consultate fără ca identitatea utilizatorului, momentul și conținutul modificării efectuate să poată fi detectate cu precizie.

(3) Sistemele informatice ale emitentului trebuie să permită în orice moment reconstituirea tuturor operațiunilor și interogărilor Registrului de evidență internă, precum și identificarea cu precizie a conținutului inițial și a conținutului tuturor înregistrărilor modificatoare.

Art. 23. — (1) Înscrierea și ștergerea, precum și orice alte modificări în Registrul de evidență internă pot fi efectuate numai de către persoane nominalizate în acest scop de emitent, conform procedurilor interne privind desfășurarea activității de emisie de obligațiuni garantate.

(2) Pentru fiecare persoană nominalizată de emitent pentru operarea înscrierilor, ștergerilor sau altor modificări ale Registrului de evidență internă se stabilește cel puțin o altă persoană care verifică și validează operațiunile efectuate de prima persoană.

(3) Registrul de evidență internă va fi protejat împotriva accesului neautorizat și împotriva deteriorării sau distrugerii, conform procedurilor și proceselor interne ale emitentului de asigurare a continuității activității inclusiv în situații neprevăzute.

Art. 24. — Emitentul arhivează Registrul de evidență internă, în condiții de siguranță, pentru cel puțin 10 ani de la data rambursării integrale a emisiunii corespunzătoare portofoliului de acoperire reflectat în registru, protejat împotriva accesului neautorizat și împotriva deteriorării sau distrugerii din cauza factorilor externi.

CAPITOLUL V

Cerințe privind structurarea portofoliului de acoperire

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 25. — Pentru scopurile prezentului capitol, valoarea contabilă totală a portofoliului de acoperire se obține prin însumarea valorii contabile a activelor primare cu valoarea contabilă a activelor de substituție prevăzute la art. 26.

SECȚIUNEA a 2-a

Limite aplicabile în structurarea portofoliului de acoperire

Art. 26. — (1) În aplicarea art. 9 alin. (4) din Lege, active primare ce garantează obligațiuni care utilizează eticheta „obligațiune garantată europeană (premium)” pot fi doar activele eligibile potrivit art. 129 alin. (1) lit. a), d) și f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu luarea în considerare a cerinței de la art. 9 alin. (5) din Lege.

(2) Activele de substituție ce garantează obligațiuni care utilizează eticheta „obligațiune garantată europeană (premium)” trebuie să facă parte din activele eligibile menționate la art. 10 alin. (1) lit. a) din Lege.

(3) Atât activele primare, cât și activele de substituție ce garantează obligațiuni care utilizează eticheta „obligațiune garantată europeană” trebuie să facă parte din activele eligibile

menționate la art. 10 alin. (1) lit. a) din Lege și/sau activele eligibile care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. b) din Lege, cu luarea în considerare a cerinței de la art. 9 alin. (5) din Lege și cu respectarea, în mod corespunzător, a prevederilor care stabilesc limita valorii creditelor pentru investiții imobiliare în raport cu valorile garanțiilor ipotecare, astfel cum acestea sunt stabilite prin Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 17/2012 privind unele condiții de creditare, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În aplicarea art. 9 alin. (9) din Lege, valoarea contabilă a activelor primare trebuie să reprezinte cel puțin 70% din valoarea contabilă totală a portofoliului de acoperire.

Art. 27. — (1) În aplicarea art. 10 alin. (4) lit. b) și alin. (7) lit. a) din Lege, pentru a fi afectate garantării activelor incluse în portofoliul de acoperire, activele corporale constituite ca garanții reale trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) există o evaluare curentă la valoarea de piață sau la o valoare inferioară acesteia ori la valoarea ipotecară sau la o valoare inferioară acesteia;

b) evaluarea este efectuată de un evaluator care deține calificările, capacitatea și experiența necesare pentru a efectua evaluarea; și

c) evaluatorul nu participă la procesul de luare a deciziei de acordare a creditului, nu ia în considerare elementele speculative în evaluarea valorii activului corporal constituit ca garanție reală și formalizează această valoare într-un mod clar și transparent.

(2) Reevaluarea activelor corporale constituite ca garanții reale incluse în portofoliul de acoperire se face potrivit prevederilor art. 208 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu luarea în considerare, în mod corespunzător, a prevederilor art. 129 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(3) În aplicarea art. 10 alin. (7) lit. b) din Lege, emitentul obține o opinie juridică externă independentă, cu privire la caracterul executoriu al drepturilor de creanță deținute de emitent în raport cu activele eligibile, precum și la capacitatea sa de a constitui active ca garanții reale. Banca Națională a României — Direcția supraveghere poate solicita opinia juridică, precum și suplimentarea sau clarificarea informațiilor incluse în cadrul acesteia, iar emitentul are obligația de a pune la dispoziția Băncii Naționale a României — Direcția supraveghere informațiile solicitate într-un termen de 10 zile lucrătoare.

Art. 28. — (1) În aplicarea prevederilor art. 16 din Lege:

a) valoarea contabilă a drepturilor de creanță aferente activelor de acoperire eligibile în aplicarea art. 10 alin. (1) lit. b) din Lege, înregistrate față de un singur debitor, prin ele însele sau împreună cu valoarea contabilă a drepturilor de creanță aferente activelor de acoperire eligibile în aplicarea art. 10 alin. (1) lit. b) din Lege, înregistrate față de părțile afiliate acestuia, nu trebuie să depășească 5% din totalul valorii contabile a activelor de acoperire eligibile în aplicarea art. 10 alin. (1) lit. b) din Lege incluse în portofoliul de acoperire;

b) emitentul se asigură că portofoliul face obiectul unei diversificări adecvate, astfel încât să se evite dependența excesivă de orice activ, debitor, sector de activitate sau zonă geografică, care să conducă la acumularea excesivă de riscuri la nivelul portofoliului. În acest sens, gradul de concentrare al activelor de acoperire eligibile potrivit art. 10 alin. (1) lit. b) din Lege trebuie urmărit cel puțin pe următoarele criterii:

- (i) localizarea proprietății care garantează activul de acoperire;
- (ii) destinația investiției imobiliare (rezidențială sau comercială) reprezentând garanția aferentă activului de acoperire;
- (iii) scopul pentru care a fost realizată investiția imobiliară reprezentând garanția aferentă activului de acoperire (de exemplu: pentru investițiile imobiliare rezidențiale —

reședință permanentă sau temporară, proprietate achiziționată în vederea închirierii; pentru investiții imobiliare comerciale — spațiu pentru birouri, spațiu comercial sau industrial);

- (iv) sectorul de activitate al debitorului activului de acoperire;
- (v) tipul de expunere care garantează activul de acoperire (de exemplu: credite, obligațiuni etc.);
- (vi) contrapartida expunerii care garantează activul de acoperire (de exemplu: instituție de credit, administrație centrală, autoritate locală, bancă centrală etc.);
- (vii) localizarea contrapartidei expunerii care garantează activul de acoperire.

(2) În sensul alin. (1), emitentul prezintă o evaluare a modului în care structurarea portofoliilor sale respectă cerințele privind diversificarea riscurilor.

Art. 29. — (1) În aplicarea art. 17 alin. (13) din Lege, valoarea totală contabilă a portofoliilor de acoperire ale emitentului afectate garantării tuturor obligațiunilor garantate nu poate depăși procentul din valoarea contabilă totală a activelor emitentului, stabilit conform metodologiei prevăzute în anexa C.

(2) Valoarea contabilă a împrumuturilor garantate cu bunuri imobile rezidențiale incluse în portofoliul de acoperire nu trebuie să depășească 80% din valoarea contabilă a împrumuturilor garantate cu bunuri imobile rezidențiale din bilanțul emitentului, eligibile pentru a fi incluse în portofoliul de acoperire.

(3) Valoarea contabilă a împrumuturilor garantate cu bunuri imobile comerciale incluse în portofoliul de acoperire nu trebuie să depășească 60% din valoarea contabilă a împrumuturilor garantate cu bunuri imobile comerciale din bilanțul emitentului, eligibile pentru a fi incluse în portofoliul de acoperire.

Art. 30. — (1) În aplicarea prevederilor art. 18 din Lege, emitentul poate include în portofoliul de acoperire afectat garantării obligațiunilor garantate instrumente financiare derivate ce îndeplinesc următoarele condiții:

a) contrapartida emitentului să fie de acord cu introducerea în portofoliul de acoperire a instrumentului financiar derivat;

b) contrapartida la instrumentul financiar derivat trebuie să fie o instituție de credit sau o contraparte centrală, așa cum este definită în Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții;

c) în cazul în care contrapartida la instrumentul financiar derivat este o instituție de credit, aceasta trebuie să se califice cel puțin pentru nivelul 3 de calitate a creditului în conformitate cu partea a III-a titlul II cap. 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

d) setul de compensare, așa cum este definit în art. 272 alin. (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 („set de compensare”), nu include instrumente financiare derivate care nu sunt legate de portofoliul de acoperire sau de obligațiunile garantate.

(2) În aplicarea prevederilor art. 18 alin. (4) lit. a) din Lege, emitentul trebuie să marcheze la piață instrumentele financiare derivate utilizate pentru scopurile prevăzute la art. 18 alin. (1) din Lege și să documenteze metodologia utilizată pentru marcarea la piață.

(3) În aplicarea prevederilor art. 18 alin. (4) lit. b) din Lege, emitentul are obligația de a demonstra respectarea condițiilor prevăzute la art. 18 alin. (2) lit. a)—d) din Lege, precum și îndeplinirea cerinței de la alin. (2) în cadrul documentației prevăzute la art. 18 alin. (2) lit. e) din Lege.

(4) Pentru scopurile alin. (3), emitentul întocmește o declarație de fundamentare, cu o frecvență semestrială, la care se atașează punctul de vedere al agentului și în cadrul căreia prezintă informații privind:

a) utilizarea instrumentelor financiare derivate pentru gestionarea riscului de schimb valutar și/sau a riscului de rată a dobânzii, precum și rezultatele evaluării eficacității operațiunii de acoperire a riscurilor prin intermediul instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire;

b) ajustarea volumului contractelor aferente instrumentelor financiare derivate în cazul unei reduceri a riscului acoperit;

c) înlocuirea instrumentului de acoperire și cauza înlocuirii (dacă este cazul);

d) modificarea ratingului contrapartidei (dacă este cazul);

e) declararea stării de nerambursare a contrapartidei (dacă este cazul);

f) înlocuirea contrapartidei, noua contrapartidă și ratingul noii contrapartide (dacă este cazul);

g) eliminarea din portofoliul de acoperire în cazul în care riscul acoperit încetează să mai existe;

h) orice altă modificare a informațiilor prezentate anterior;

i) orice altă informație relevantă privind operațiunea de acoperire a riscurilor prin intermediul instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire.

(5) În aplicarea prevederilor art. 18 alin. (4) lit. c) din Lege, în vederea îndeplinirii cerinței de la art. 18 alin. (2) lit. e) din Lege, emitentul furnizează agentului, la inițierea operațiunii de acoperire a riscurilor prin intermediul instrumentelor financiare derivate, informațiile prevăzute în anexa E la prezentul regulament.

Art. 31. — (1) În aplicarea art. 27 alin. (1) și (4) din Lege, completarea portofoliului de acoperire se realizează în situația prevăzută la art. 27 alin. (1) din Lege, cu îndeplinirea prevederii art. 27 alin. (4) din Lege.

(2) Dacă prospectul de emisiune de obligațiuni garantate sau, după caz, documentul de ofertă conține criterii de eligibilitate mai stricte decât cele prevăzute de Lege, prevederile relevante se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL VI

Evaluarea și administrarea riscului de lichiditate

Art. 32. — În aplicarea prevederilor art. 17 alin. (7), (8) și (11) din Lege, emitentul are obligația de a asigura menținerea unui nivel de lichiditate a portofoliului de acoperire care să asigure acoperirea obligațiilor de plată aferente emisiunii de obligațiuni garantate realizate pe baza respectivului portofoliu, conform scadențelor acestora.

Art. 33. — (1) Pentru îndeplinirea cerinței prevăzute la art. 17 alin. (9) din Lege, emitentul determină pe bază zilnică, pentru următoarele 180 de zile, următorii indicatori:

a) intrările de numerar:

(i) generate de activele de acoperire;

(ii) aferente instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire; și

b) ieșirile de numerar aferente obligațiilor de plată asociate emisiunii de obligațiuni garantate realizate pe baza portofoliului de acoperire.

(2) În vederea calculării indicatorilor prevăzuți la alin. (1) lit. a) pct. (i), cu respectarea alin. (6), emitentul apreciază intrările de numerar asociate activului de acoperire pornind de la graficul de rambursare aferent activului, acolo unde este cazul, cu luarea în considerare a oricăror informații disponibile de natură să aducă atingere valorii estimate a fluxurilor de numerar.

(3) În cazul activelor de acoperire garantate cu active sub formă de expuneri, pe toată perioada derulării contractului de garanție, scadența reziduală a expunerii trebuie să fie cel puțin egală cu scadența reziduală a activului garantat.

(4) Emitentul trebuie să dispună de proceduri și politici pentru a asigura reflectarea, în cadrul procesului de estimare a intrărilor de numerar asociate activelor de acoperire, a informațiilor disponibile de natură să aducă atingere valorii estimate a fluxurilor de numerar.

(5) În vederea calculării indicatorului prevăzut la alin. (1) lit. b), emitentul are în vedere:

a) ieșirile de numerar aferente obligațiilor de plată către investitori, stabilite conform prospectului sau documentului de ofertă, sub forma principalului și a plăților de dobândă;

b) plățile efectuate în ceea ce privește instrumentele financiare derivate din portofoliul de acoperire;

c) costurile preconizate legate de întreținere și administrare în vederea lichidării programului de obligațiuni garantate, precum și cele prevăzute la art. 38 lit. b) din Lege.

(6) Creanțele neperformante nu sunt avute în vedere la calcularea indicatorilor prevăzuți la alin. (1).

(7) Activele lichide care pot fi utilizate în vederea constituirii și menținerii amortizorului de lichiditate sunt limitate doar la cele care, la momentul includerii în portofoliul de acoperire, îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) se califică drept eligibile pentru tranzacționare și pentru garantare în operațiunile de piață monetară ale Băncii Naționale a României, conform art. 6 alin. (1) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 3/2016 privind activele eligibile pentru participarea la operațiunile de piață monetară ale Băncii Naționale a României și acordarea de facilități permanente de către Banca Națională a României;

b) se încadrează ca:

(i) active de nivel 1, de nivel 2A sau de nivel 2B, în temeiul Regulamentului delegat (UE) 2015/61 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate pentru instituțiile de credit, sunt evaluate în conformitate cu respectivul regulament delegat și nu au fost emise de emitent, de întreprinderea-mamă a emitentului, alta decât o entitate din sectorul public care nu este o instituție de credit, de filiala emitentului sau de o altă filială a întreprinderii-mamă a emitentului sau de o entitate special constituită în scopul securitizării cu care emitentul are legături strânse; sau ca

(ii) expuneri pe termen scurt față de instituții de credit care se califică pentru nivelul 1 sau nivelul 2 de calitate a creditului ori depozite pe termen scurt la instituții de credit care se califică pentru nivelul 1, nivelul 2 sau nivelul 3 de calitate a creditului, în conformitate cu art. 129 alin. (1) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

c) nu înregistrează întârziere la plată.

Art. 34. — (1) În aplicarea prevederilor art. 17 alin. (10) din Lege, activele lichide din portofoliul de acoperire utilizate în vederea constituirii și menținerii amortizorului de lichiditate în conformitate cu art. 33 pot fi menținute temporar în portofoliu, atât timp cât este necesar pentru acoperirea deficitului de lichiditate, și nu sunt luate în calcul:

a) indicatorului de supragarantare determinat potrivit art. 42;

b) limitei pe care valoarea contabilă a portofoliului de acoperire o are în valoarea contabilă totală a activelor emitentului, determinată potrivit art. 29 alin. (1);

c) mediei ponderate a scadențelor activelor din portofoliul de acoperire, determinată potrivit art. 35;

d) valorii portofoliului de acoperire supuse simulărilor de criză, în conformitate cu prevederile secțiunii a 3-a din cap. VII.

(2) Emitentul are obligația de a elabora o procedură prin care să asigure respectarea cerinței prevăzute la art. 17 alin. (10) din Lege în ceea ce privește caracterul temporar al menținerii în

portofoliu a activelor lichide. În cadrul procedurii emitentul trebuie să includă descrierea proceselor pe care le utilizează pentru a asigura scoaterea din portofoliu a activelor respective imediat ce acestea nu mai sunt necesare acoperirii deficitului de lichiditate.

Art. 35. — (1) În aplicarea art. 27 alin. (3) din Lege, media ponderată a scadențelor activelor din portofoliul de acoperire, respectiv media ponderată a scadențelor obligațiunilor garantate emise în baza respectivului portofoliu se calculează prin împărțirea sumei valorilor actualizate ale fluxurilor de numerar asociate acestora, ponderate în funcție de scadențele aferente, la suma valorilor actualizate ale fluxurilor de numerar.

(2) Valorile actualizate ale fluxurilor de numerar asociate activelor din portofoliul de acoperire, respectiv ale fluxurilor de numerar asociate obligațiunilor garantate se calculează conform prevederilor secțiunii a 2-a din cap. VII.

(3) Fluxurile de numerar aferente instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire sunt luate în calculul prevăzut la alin. (1).

CAPITOLUL VII

Calculul indicatorului de acoperire, al indicatorului de supragarantare și derularea simulărilor de criză

SECȚIUNEA 1

Calculul indicatorului de acoperire

Art. 36. — (1) În vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la art. 17 alin. (1) din Lege, emitentul se asigură că valoarea portofoliului de acoperire, calculată potrivit art. 37, este cel puțin egală în orice moment cu valoarea datoriilor aferente obligațiunilor garantate emise în baza respectivului portofoliu, calculată potrivit art. 41.

(2) În sensul alin. (1), emitentul calculează indicatorul de acoperire ca raport între valoarea portofoliului de acoperire, calculată potrivit art. 37, și valoarea datoriilor aferente obligațiunilor garantate, calculată potrivit art. 41.

Art. 37. — Pentru scopurile calculării indicatorului de acoperire prevăzut la art. 36, valoarea portofoliului de acoperire se calculează prin însumarea următoarelor valori:

a) valoarea activelor primare, determinată conform prevederilor art. 38;

b) valoarea activelor de substituție incluse în portofoliul de acoperire, determinată conform prevederilor art. 38;

c) valoarea activelor lichide, determinată conform prevederilor art. 39;

d) valoarea instrumentelor financiare derivate, determinată conform art. 40.

Art. 38. — (1) În vederea determinării valorilor prevăzute la art. 37 lit. a) și b), cu respectarea alin. (3) din prezentul articol, activele primare și activele de substituție eligibile în temeiul art. 10 alin. (1) lit. a) din Lege, înscrise în Registrul de evidență internă, se iau în calculul indicatorului de acoperire în limita:

a) în cazul activelor de acoperire garantate cu active corporale:

(i) valorii celei mai mici dintre valoarea contabilă a activului, valoarea principalului drepturilor de ipotecă combinate cu orice drept de ipotecă anterior și 80% din valoarea proprietății aduse în garanție, pentru activele de natura împrumuturilor garantate cu bunuri imobile rezidențiale;

(ii) valorii celei mai mici dintre valoarea contabilă a activului, valoarea principalului drepturilor de ipotecă combinate cu orice drept de ipotecă anterior și 60% din valoarea proprietății aduse în garanție, pentru activele de natura împrumuturilor garantate cu bunuri imobile comerciale;

b) în cazul activelor de acoperire garantate cu active sub formă de expuneri, valorii celei mai mici dintre valoarea contabilă a activului și valoarea contabilă a expunerii.

(2) În vederea determinării valorilor prevăzute la art. 37 lit. a) și b), cu respectarea alin. (3) din prezentul articol, activele primare și activele de substituție eligibile în temeiul art. 10 alin. (1) lit. b) din Lege, înscrise în Registrul de evidență internă, se iau în calculul indicatorului de acoperire în limita:

a) în cazul activelor de acoperire garantate cu active corporale:

(i) valorii celei mai mici dintre valoarea contabilă a activului, valoarea principalului drepturilor de ipotecă combinate cu orice drept de ipotecă anterior și 80% din valoarea proprietății aduse în garanție, pentru activele de natura împrumuturilor garantate cu bunuri imobile rezidențiale;

(ii) valorii celei mai mici dintre valoarea contabilă a activului, valoarea principalului drepturilor de ipotecă combinate cu orice drept de ipotecă anterior și 60% din valoarea proprietății aduse în garanție, pentru activele de natura împrumuturilor garantate cu bunuri imobile comerciale;

b) în cazul activelor de acoperire garantate cu active sub formă de expuneri, valorii celei mai mici dintre valoarea contabilă a activului și valoarea contabilă a expunerii.

(3) Pentru scopurile art. 37, creanțele neperformante sunt luate în calcul cu valoare nulă.

Art. 39. — În vederea determinării valorilor prevăzute la art. 37 lit. c), valoarea activelor lichide incluse în portofoliul de acoperire, luată în considerare pentru scopurile calculării indicatorului de acoperire, este valoarea contabilă a acestora.

Art. 40. — În vederea determinării valorilor prevăzute la art. 37 lit. d) și art. 41 lit. b), instrumentele financiare derivate sunt luate în considerare cu valoare nulă.

Art. 41. — În aplicarea prevederilor art. 36, valoarea luată în calculul indicatorului de acoperire a datoriilor aferente obligațiunilor garantate care, potrivit Legii, trebuie acoperite din portofoliul de acoperire se determină prin însumarea următoarelor elemente:

a) valoarea contabilă a obligațiilor de plată către investitori, stabilite conform prospectului sau documentului de ofertă, sub forma principalului și a plăților de dobândă;

b) valoarea instrumentelor financiare derivate, determinată conform art. 40;

c) costurile preconizate legate de întreținere și administrare în vederea lichidării programului de obligațiuni garantate, precum și cele prevăzute la art. 38 lit. b) din Lege.

SECȚIUNEA a 2-a

Calculul indicatorului de supragarantare

Art. 42. — În vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la art. 17 alin. (2) din Lege, emitentul se asigură că indicatorul de supragarantare calculat ca pondere a valorii actualizate a elementelor componente ale portofoliului de acoperire, determinate potrivit art. 43, în valoarea actualizată a obligațiilor de plată asumate prin realizarea emisiunii de obligațiuni garantate în baza respectivului portofoliu, determinată potrivit art. 46, este cel puțin egal cu valoarea acestuia prevăzută în prospect sau, după caz, în documentul de ofertă care atestă condițiile emisiunii, care nu poate fi mai mică decât valorile prevăzute la art. 17 alin. (3) și (4) din Lege.

Art. 43. — În sensul art. 42, valoarea actualizată a elementelor componente ale portofoliului de acoperire se determină prin însumarea următoarelor valori:

a) valoarea actualizată a fluxurilor de numerar aferente activelor primare și activelor de substituție, calculată potrivit art. 44 și 47;

b) valoarea instrumentelor financiare derivate, calculată potrivit art. 45.

Art. 44. — (1) La determinarea valorii menționate la art. 43 lit. a) se iau în calcul fluxurile de numerar asociate elementelor respective, determinate cu respectarea prevederilor art. 33 alin. (2)—(4) și cu luarea în considerare a prevederilor alin. (2) al prezentului articol.

(2) Pentru scopurile art. 42, creanțele neperformante sunt luate în calcul cu valoare nulă.

Art. 45. — (1) În vederea determinării valorii prevăzute la art. 43 lit. b) și art. 46 lit. b), valoarea instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire, luată în considerare pentru scopurile calculării indicatorului de supragarantare, este valoarea obținută prin marcarea la piață de către emitent a instrumentelor financiare derivate, potrivit art. 30 alin. (2), așa cum aceasta este verificată de către agent în conformitate cu prevederile art. 32 alin. (1) lit. e) din Lege.

(2) În cazul în care valoarea obținută prin marcarea la piață de către emitent a instrumentelor financiare derivate este negativă, reprezentând o datorie a emitentului față de contrapartida sa, această valoare majorează valoarea obligațiilor de plată aferente emisiunii.

Art. 46. — În sensul art. 42, valoarea luată în calculul indicatorului de supragarantare a obligațiilor de plată asumate prin realizarea emisiunii de obligațiuni garantate care, potrivit Legii, trebuie acoperite din portofoliul de acoperire se determină prin însumarea următoarelor elemente:

a) valoarea actualizată a fluxurilor de numerar aferente obligațiilor de plată către investitori, stabilite conform prospectului sau documentului de ofertă, sub forma principalului și a plăților de dobândă;

b) valoarea instrumentelor financiare derivate;

c) valoarea actualizată a costurilor preconizate legate de întreținere și administrare în vederea lichidării programului de obligațiuni garantate, precum și cele prevăzute la art. 38 lit. b) din Lege.

Art. 47. — (1) În vederea determinării valorii actualizate a elementelor componente ale portofoliului de acoperire, menționate la art. 42, și a valorii actualizate a obligațiilor de plată asumate prin realizarea emisiunii de obligațiuni garantate care, potrivit Legii, trebuie acoperite din portofoliul de acoperire, menționate la art. 42, fluxurile de numerar calculate potrivit art. 44 și 46 se actualizează folosind curbele de randament pentru ofertele swap pentru monede specifice.

(2) În cazul în care pentru o anumită monedă fie nu există lichiditate pe piață, fie curbele de randament pentru ofertele swap nu sunt relevante sau nu există, se pot folosi curbe de randament, bazate pe date obținute din partea firmelor specializate din domeniu, care trebuie prezentate în mod explicit de către emitent împreună cu justificarea pentru utilizarea acestora din urmă.

SECȚIUNEA a 3-a

Simulări de criză

SUBSECȚIUNEA 1

Dispoziții comune

Art. 48. — (1) În aplicarea art. 17 alin. (5) și (6) din Lege, emitentul trebuie să se asigure că pe întreaga durată de viață a obligațiilor garantate valoarea actualizată a portofoliului de acoperire afectat garantării nu este mai mică decât valoarea actualizată a obligațiilor de plată asumate prin emisiunea de obligațiuni garantate, determinate în urma simulărilor de criză.

(2) În scopul prevăzut la alin. (1), portofoliul de acoperire afectat obligațiilor garantate, respectiv obligațiile de plată asumate prin emisiunea de obligațiuni garantate trebuie supuse, cel puțin lunar, unor simulări de criză, luând în considerare cel puțin următorii factori:

a) schimbări în curbele de randament relevante pentru emisiunea de obligațiuni garantate, în conformitate cu prevederile subsecțiunii a 2-a;

b) schimbări în cursul de schimb aferent valutilor, în conformitate cu prevederile subsecțiunii a 3-a;

c) deteriorarea calității activelor-suport bazată pe date istorice;

d) modificări ale comportamentului de plată aferent activelor-suport bazate pe date istorice cu privire la rambursările anticipate;

e) scăderea prețurilor aferente piețelor imobiliare, precum și o eventuală scădere a sumelor obținute prin executări silite, bazate pe date istorice.

(3) Pentru factorii prevăzuți la alin. (2) lit. c), d) și e), precum și pentru alți factori de risc utilizați, emitentul are obligația de a documenta modul în care aceștia sunt luați în considerare în cadrul simulărilor de criză și implicațiile lor asupra cerinței de acoperire prevăzute la alin. (1), cu luarea în considerare a prevederilor cap. IV din titlul II al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 5/2013, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În cazul în care, ca urmare a efectuării simulărilor de criză, în cazul unuia sau al mai multor scenarii de criză se constată că valoarea actualizată a portofoliului de acoperire este mai mică decât valoarea actualizată a obligațiilor de plată asumate prin emisiunea de obligațiuni garantate, diferența aferentă scenariului din care a rezultat cea mai mare valoare va fi compensată prin includerea în portofoliu a unor active eligibile.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Simularea impactului schimbărilor ratei dobânzii asupra valorilor actualizate

Art. 49. — (1) Pentru a determina impactul modificărilor bruște ale ratelor de dobândă, curbele de randament utilizate pentru calculul valorii actualizate vor fi mutate succesiv în sens crescător și descrescător în conformitate cu prevederile alin. (2).

(2) În sensul alin. (1), impactul șocului de modificare a ratei dobânzii este de +/- 3,5 puncte procentuale.

(3) Noile valori actualizate se calculează utilizând noile curbe de randament, obținute conform alin. (1), pentru toate elementele incluse în calculul valorii actualizate.

(4) Prevederile art. 50 se aplică pentru conversia în moneda națională a noilor valori actualizate, obținute conform alin. (3), aferente elementelor în valută.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Simularea impactului schimbărilor cursului de schimb asupra valorilor actualizate

Art. 50. — (1) Pentru fiecare valută se calculează poziția valutară netă ca diferență între valorile actualizate ale activelor în valută din portofoliul de acoperire și ale datoriilor în valută, utilizând noile dimensiuni ale valorilor actualizate calculate potrivit art. 49.

(2) Dacă diferența calculată la alin. (1) este pozitivă, se ia în considerare o scădere a ratelor de schimb curente, respectiv o depreciere a valutilor respective cu procentul prevăzut la alin. (4) lit. b).

(3) Dacă diferența calculată la alin. (1) este negativă, se ia în considerare o creștere a ratelor de schimb curente, respectiv o apreciere a valutilor respective cu procentul prevăzut la alin. (4) lit. a).

(4) Dimensiunea șocului static aplicabil ratelor de schimb este următoarea:

a) o creștere de 35,5% a ratelor de schimb ale monedelor aparținând statelor Uniunii Europene; o creștere de 40,9% pentru USD și 52,6% pentru alte valute; sau

b) o scădere cu 35,5% în ratele de schimb ale monedelor aparținând statelor Uniunii Europene; o scădere de 40,9% pentru USD și 52,6% pentru alte valute.

Art. 51. — Emitentul trebuie să estimeze valoarea instrumentelor financiare derivate în urma schimbărilor ratelor dobânzii și ale cursului de schimb cu dimensiuni similare celor specificate la art. 49 și 50 și să documenteze valorile obținute.

CAPITOLUL VIII Cerințe de raportare

SECȚIUNEA 1

Cerințe privind raportările, date de referință și date de transmitere a raportărilor

Art. 52. — (1) În aplicarea art. 18 alin. (3) și art. 34 din Lege, emitentul raportează către Banca Națională a României — Direcția supraveghere informațiile prevăzute în anexa B, formularele B.1—B.5 și informațiile prevăzute în anexa E la prezentul regulament.

(2) În cazul în care emitentul face obiectul aplicării unei acțiuni de rezoluție, emitentul raportează informațiile menționate la alin. (1) și către Banca Națională a României — Direcția rezoluție bancară.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul obligațiunilor garantate emise în cadrul structurilor intragrup de obligațiuni garantate puse în comun, menționate la art. 15 din Lege. Pentru obligațiunile emise la nivel extern, emitentul poate îndeplini obligația de raportare către Banca Națională a României — Direcția supraveghere prin transmiterea unui link către rapoartele publicate, referitoare la toate obligațiunile garantate emise la nivel intern ale grupului. Emitentul furnizează aceste informații cel puțin pe bază agregată.

Art. 53. — (1) Emitentul transmite Băncii Naționale a României — Direcția supraveghere informațiile prevăzute la art. 52 alin. (1) pentru următoarele date de referință:

a) pentru raportarea trimestrială: 31 martie, 30 iunie, 30 septembrie și 31 decembrie;

b) pentru raportarea anuală: 31 decembrie.

(2) Emitentul transmite Băncii Naționale a României — Direcția supraveghere informațiile prevăzute la art. 52 alin. (1) la următoarele date de transmitere:

a) raportare trimestrială: 20 de zile calendaristice de la data de referință a raportării;

b) raportare anuală: 1 martie.

(3) În cazul în care data de transmitere este o sărbătoare legală sau o zi de sâmbătă sau duminică, emitentul va transmite informațiile în următoarea zi lucrătoare.

(4) În plus față de datele de transmitere menționate la alin. (2), emitentul transmite Băncii Naționale a României — Direcția supraveghere informațiile prevăzute în anexa B, formularele B.1—B.5 și informațiile prevăzute în anexa E la prezentul regulament:

a) la cererea Băncii Naționale a României;

b) în termen de 30 de zile de la data realizării unei emisiuni de obligațiuni garantate, însoțite de evaluarea agentului asupra măsurii în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute de lege și de reglementările emise de Banca Națională a României în aplicarea acesteia, referitoare la structurarea portofoliului de acoperire și la condițiile de eligibilitate ale elementelor componente ale acestuia.

(5) Emitentul transmite informațiile către Banca Națională a României — Direcția supraveghere exclusiv în format electronic, având atașată semnătura electronică extinsă bazată pe un certificat calificat nesuspendat sau nerevocat la momentul respectiv și generată prin intermediul unui dispozitiv securizat de creare a semnăturii, astfel cum este prevăzută în Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată, cu completările ulterioare, sau semnătura electronică calificată creată de un dispozitiv de creare a semnăturilor electronice calificat și care se bazează pe un certificat calificat pentru semnăturile electronice, astfel cum este prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 910/2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE, prin rețeaua de comunicații interbancare a Băncii Naționale a României (RCI), în conformitate cu specificațiile tehnice comunicate de Banca Națională a României — Direcția supraveghere.

(6) În termenul prevăzut la alin. (4) lit. b), emitentul transmite Băncii Naționale a României — Direcția supraveghere evaluarea menționată la art. 28 alin. (2).

(7) În cazul în care, potrivit prezentului regulament, se transmit Băncii Naționale a României — Direcția supraveghere informații și documente ce cuprind date de identificare ale unor persoane juridice, acestea vor conține și codul LEI, dacă persoanele respective dețin un astfel de identificator.

SECȚIUNEA a 2-a

Formatul și frecvența raportării

Art. 54. — (1) Emitentul transmite către Banca Națională a României — Direcția supraveghere următoarele formulare, cu o frecvență trimestrială:

a) anexa B, formularul B.2 — Informații financiare privind obligațiunile garantate emise;

b) anexa B, formularul B.3 — Informații privind garantarea;

c) anexa B, formularul B.4 — Informații privind lichiditatea;

d) anexa B, formularul B.5 — Informații privind structurarea portofoliului;

e) anexa E.

(2) Emitentul transmite către Banca Națională a României — Direcția supraveghere, cu o frecvență anuală, formularul B.1 — Informații financiare generale despre emitent cu relevanță pentru activitatea de emisie de obligațiuni garantate din anexa B la prezentul regulament.

Art. 55. — În cadrul formularelor, cu excepția cazurilor în care se specifică altfel, valorile elementelor în valută se convertesc în moneda națională la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României în data de referință.

Art. 56. — Agentul transmite trimestrial Băncii Naționale a României — Direcția supraveghere, în termen de 20 de zile calendaristice de la sfârșitul perioadei pentru care se face raportarea, rapoartele prevăzute la art. 32 alin. (1) lit. d) și g) din Lege.

CAPITOLUL IX

Cerințe de publicare

Art. 57. — (1) În aplicarea art. 33 din Lege, emitentul are obligația să întocmească și să publice pe site-ul propriu rapoartele trimestriale prevăzute în anexa B, formularele B.2—B.6, până cel târziu în a 20-a zi a lunii următoare trimestrului pentru care sunt întocmite.

(2) Rapoartele prevăzute la alin. (1) se publică însoțite de certificarea agentului față de conținutul acestora.

(3) Emitentul are obligația de a transmite electronic o copie a rapoartelor prevăzute în anexa B, formularul B.6, și a certificării prevăzute la alin. (2) și către Banca Națională a României — Direcția supraveghere, însoțită de certificarea agentului prevăzută la art. 32 alin. (1) lit. f) din Lege.

CAPITOLUL X

Dispoziții tranzitorii

Art. 58. — Obligațiunile ipotecare emise în baza prevederilor Legii nr. 304/2015 privind emisiunile de obligațiuni ipotecare și ale Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 1/2016 privind activitatea de emisiune de obligațiuni ipotecare, astfel cum acestea erau aplicabile la data la care au fost emise, nu fac obiectul cerințelor prevăzute la art. 15 alin. (4), art. 16, 17, 19, 25—28, art. 30 alin. (3)—(5), art. 32, 33, 36—41, 42—47 și art. 52 alin. (3) din prezentul regulament.

CAPITOLUL XI

Dispoziții finale

Art. 59. — (1) Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) La data intrării în vigoare a prezentului regulament se abrogă:

a) Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 1/2016 privind activitatea de emisiune de obligațiuni ipotecare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 11 martie 2016;

b) Norma Băncii Naționale a României nr. 19/2006 privind categoriile de active eligibile pentru suplimentarea portofoliului și substituirea de credite ipotecare din portofoliu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 11 septembrie 2006.

(3) Anexele A—E fac parte integrantă din prezentul regulament.

★

Prezentul regulament transpune art. 6 alin. (2) subparagraful (2), alin. (5)—(8), art. 8 subparagraful. (1), art. 10, art. 11 alin. (2), art. 14 alin. (2) subparagraful (1) și alin. (3), art. 15 alin. (2)—(6) și alin. (8), art. 16 alin. (3), art. 19 alin. (2) lit. a) și c), art. 21 și art. 32 alin. (1) din Directiva (UE) 2019/2.162 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 328 din 18 decembrie 2019.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

Mugur Constantin Isărescu

București, 12 august 2022.

Nr. 10.

ANEXA A

Dosarul de aprobare a programului de obligațiuni garantate

A.1 — Cererea de aprobare a programului de obligațiuni garantate

A.2 — Hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor privind programul de obligațiuni garantate

A.3 — Proiectul prospectului de emisiune sau, după caz, al documentului de ofertă

A.4 — Declarație a persoanelor împuternicite să reprezinte instituția de credit din care să rezulte că toate informațiile comunicate în vederea susținerii acestei cereri reflectă corect situația de la momentul depunerii cererii

A.5 — Evaluarea agentului privind măsura în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute de Legea nr. 233/2022 privind obligațiunile garantate, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar (*Lege*) și de regulament, pe baza documentelor furnizate de emitent potrivit art. 5 alin. (1) lit. c), f)—i) și l) din regulament, respectiv potrivit pct. A.3, A.7, A.8, A.10 și A.12 din prezenta anexă

A.6 — Obiectivele și strategia emitentului privind integrarea programului de obligațiuni garantate în modelul său de business

A.7 — Prezentarea componentelor structurii organizatorice implicate în activitatea de emitere de obligațiuni garantate

1. Evidențierea în organigrama emitentului a acelor componente ale structurii organizatorice care sunt implicate în activitatea de emisiune de obligațiuni garantate

2. Descrierea sarcinilor, responsabilităților și a procesului decizional la nivelul fiecăreia dintre componentele structurii organizatorice anterior menționate

3. Descrierea modalității efective de implicare a organului de conducere, a comitetelor și a conducerii superioare în monitorizarea programului de obligațiuni și a impactului acestei activități asupra activității de ansamblu a emitentului

4. Indicarea membrilor organului de conducere și personalului cu funcții-cheie desemnați responsabili de programul de

obligațiuni garantate, aprobați de Banca Națională a României, în conformitate cu prevederile art. 67¹³⁰ din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 5/2013 privind cerințe prudențiale pentru instituțiile de credit, cu modificările și completările ulterioare

A.8 — Descrierea elementelor cadrului aferent controlului intern

A.8.1 — Descrierea elementelor cadrului de administrare a riscului cu relevanță pentru activitatea de emisiune de obligațiuni garantate

Administrarea riscurilor

Emitentul trebuie să demonstreze că dispune de sisteme de control, proceduri și politici adecvate în legătură cu administrarea riscurilor aferente programelor de obligațiuni garantate. În acest sens emitentul trebuie să prezinte următoarele:

1. modul de documentare a activelor eligibile pe care intenționează să le includă în portofoliul de acoperire și descrierea politicii de creditare care să asigure atât funcționarea mecanismului dinamic al portofoliului de acoperire, cât și o calitate adecvată a elementelor componente ale portofoliului de acoperire;

2. politica privind includerea activelor de acoperire în portofoliul afectat garantării programelor de obligațiuni garantate, realizată cu respectarea inclusiv a cerinței prevăzute la art. 9 alin. (5) din Lege, care se va referi cel puțin la:

2.1. credite garantate cu bunuri imobile rezidențiale și/sau comerciale incluse în portofoliu:

a) limite privind raportul dintre valoarea nominală a creditului și valoarea de referință a imobilului;

b) politica față de creanțele restructurate;

c) politica privind includerea în portofoliul de acoperire a creditelor imobiliare privind investiții imobiliare de natură

comercială sau industrială, garantate cu ipotecă asupra unor imobile care nu produc un venit constant;

2.2. debitorii creditelor garantate cu bunuri imobile rezidențiale și/sau comerciale:

- a) ocupația debitorilor;
- b) limite privind gradul total de îndatorare a debitorilor;

2.3. proprietățile care garantează creditele incluse în portofoliu:

- a) localizarea proprietăților;
- b) destinația investiției imobiliare: rezidențială sau comercială;
- c) scopul pentru care a fost realizată investiția imobiliară

(de exemplu: pentru investițiile imobiliare rezidențiale — reședință permanentă sau temporară, proprietate achiziționată în vederea închirierii; pentru investiții imobiliare comerciale — spațiu pentru birouri, spațiu comercial sau industrial);

d) politica în ceea ce privește monitorizarea evaluărilor proprietăților imobiliare, cu prezentarea cel puțin a instrumentelor utilizate;

2.4. active sub formă de expuneri:

- a) contrapartea expunerii (de exemplu: instituție de credit, administrație centrală, autoritate locală, bancă centrală etc.);
- b) tipul de expunere (de exemplu: credite, obligațiuni etc.);
- c) localizarea contrapărții expunerii;

3. politica privind categoriile de active de substituție ce urmează a fi incluse în portofoliul de acoperire;

4. procedura de verificare a conformității elementelor portofoliului de acoperire cu criteriile de eligibilitate din Lege și din prospect, precum și cu politica instituției în ceea ce privește includerea activelor de acoperire în portofoliul afectat garantării. Se vor prezenta cel puțin:

a) procedurile care asigură verificarea îndeplinirii cerințelor privind securitatea juridică a garanțiilor imobiliare și a celor sub forma creanțelor;

b) proceduri care descriu procesul decizional și operațional în legătură cu transferarea activelor în și din portofoliul de acoperire;

c) procedurile care asigură monitorizarea îndeplinirii, de către activele corporale constituite ca garanții reale care garantează activele de acoperire, a cerinței privind asigurarea în mod adecvat împotriva riscului de daune, potrivit cerinței de la art. 11 alin. (1) lit. d) din Lege, precum și a faptului că drepturile decurgând din contractul de asigurare sunt segregate, potrivit prevederilor art. 19 din Lege;

5. procedura pentru asigurarea ținerii la zi a registrului de evidență internă; procedurile care asigură evidențierea distinctă în contabilitate a activelor de acoperire, precum și a activelor constituite ca garanții reale aferente acestora ce compun portofoliul de acoperire;

6. proceduri interne utilizate pentru asigurarea pe baze continue a:

a) cerinței de supragarantare a obligațiilor de plată aferente programului de obligațiuni garantate potrivit art. 17 alin. (2) din Lege;

b) cerinței de acoperire a obligațiilor de plată inclusiv în situații de criză, conform prevederilor art. 17 alin. (5) și (6) din Lege;

c) lichidităților necesare plății la termen a datoriiilor aferente obligațiunilor garantate [art. 17 alin. (8) din Lege];

d) îndeplinirii cerinței prevăzute la art. 27 alin. (2) din Lege;

7. politica privind utilizarea sau neutilizarea instrumentelor financiare derivate pentru acoperirea riscurilor aferente programului de obligațiuni garantate. În caz afirmativ, se vor prezenta procedurile interne asociate utilizării instrumentelor financiare derivate:

a) strategia de gestionare a riscurilor (riscul de schimb valutar și/sau riscul de rată a dobânzii) prin utilizarea instrumentelor financiare derivate, inclusiv criteriile utilizate de emitent pentru considerarea instrumentelor financiare derivate ca instrumente de acoperire a celor două riscuri menționate;

b) metodologia utilizată pentru determinarea valorii de piață a instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire;

c) politica contabilă utilizată pentru reflectarea instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire în situațiile financiare ale emitentului;

d) procedurile și frecvențele de evaluare a eficacității operațiunii de acoperire a riscurilor prin intermediul instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire, în compensarea expunerii la modificările valorii obligațiunilor garantate acoperite sau ale fluxurilor de trezorerie care pot fi atribuite riscului acoperit;

e) procedurile privind implementarea tehnicilor de diminuare a riscului de contrapartidă provenit din contractele financiare derivate, conform cerințelor Regulamentului UE nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții;

f) procedurile prin care se asigură faptul că garanțiile reale primite sunt segregate față de masa patrimonială a emitentului, având același regim juridic ca elementele incluse în portofoliul de acoperire;

g) situații care impun înlocuirea contrapartidelor la contractele cu instrumentele financiare derivate și procedurile relevante pentru aceste situații. Pentru situația în care nu s-ar putea identifica un înlocuitor, se va descrie efectul asupra programului de obligațiuni garantate în cauză, dar și asupra altor programe de obligațiuni garantate ale emitentului (dacă acesta există);

8. procedurile interne privind evaluarea și managementul riscului de piață și a riscului de lichiditate aferente portofoliului de acoperire. Se va prezenta inclusiv setul de indicatori de avertizare timpurie prevăzuți la art. 141 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 5/2013, cu modificările și completările ulterioare, modificați ca urmare a emiterii de obligațiuni garantate. Procedura privind riscul de lichiditate va avea în vedere inclusiv cazul de faliment al emitentului;

9. proceduri și politici utilizate în procesul de estimare a intrărilor de numerar asociate activelor de acoperire. Procedurile trebuie să reflecte modul în care sunt luate în considerare în metodologia de determinare a fluxurilor de numerar informațiile disponibile emitentului de natură să aducă atingere caracterului cert al valorii estimate a fluxurilor de numerar;

10. procedurile care asigură respectarea art. 17 alin. (10) din Lege în ceea ce privește menținerea activelor lichide în portofoliul de acoperire, doar cu caracter temporar, atât timp cât este necesar pentru acoperirea deficitului de lichiditate;

11. procedurile prin care se asigură modul de calcul al indicatorului de supragarantare, inclusiv metodologia ce stă la baza determinării curbilor de randament utilizate atunci când curbile de randament pentru ofertele swap pentru o anumită monedă nu sunt relevante/nu există/nu există lichiditate în piață, precum și identificarea situațiilor în care această metodologie poate fi utilizată;

12. descrierea metodologiilor interne prin care se determină impactul schimbărilor ratei dobânzii și al cursului de schimb asupra valorilor actualizate în cadrul simulărilor de criză, inclusiv pentru instrumentele financiare derivate;

13. procedurile interne privind derularea simulărilor de criză pentru obligațiunile garantate. Se vor descrie inclusiv structura organizatorică responsabilă cu derularea acestora, structura organizatorică care verifică rezultatele testelor, măsurile ce pot fi luate de instituția de credit în cazul neîndeplinirii cerințelor de acoperire. Procedura de identificare a principalilor factori de risc asociați activității de emiterie de obligațiuni garantate și a ipotezelor de lucru utilizate în derularea simulărilor de criză;

14. procedura privind asigurarea colaborării și schimbul de informații cu agentul;

15. descrierea impactului eventualelor situații de neîndeplinire a obligațiilor prevăzute în prospect și procedurile de urmat în cazul producerii unor astfel de evenimente;

16. procedura privind managementul riscului de nepartajare, în caz de faliment al emitentului, al încasărilor aferente activelor de acoperire, precum și activelor constituite ca garanții reale aferente acestora, înscrise în portofoliul de acoperire;

17. procedura privind managementul riscului de grevare excesivă cu sarcini a bilanțului emitentului, în care se va prezenta modalitatea în care se asigură dimensionarea bilanțului astfel încât să permită funcționarea pe baze continue a activității de emitere de obligațiuni garantate;

18. procedura privind managementul riscului operațional asociat activității de emitere de obligațiuni garantate, ce va conține informații detaliate cu privire la:

a) sistemele de gestionare, pe baze continue, inclusiv în caz de faliment al emitentului, a programului de obligațiuni garantate;

b) protocoalele utilizate în caz de apariție a anumitor evenimente neprevăzute și aranjamentele de recuperare în caz de dezastru.

A.8.2 — Funcția de conformitate

Identificarea și indicarea dispozițiilor relevante ale politicii/procedurii de conformitate în ceea ce privește activitatea de emisiune de obligațiuni garantate și prezentarea modalităților efective în care funcția de conformitate participă la administrarea riscului de conformitate aferent acestei activități

A.8.3 — Funcția de audit intern

Identificarea și indicarea prevederilor relevante ale planului de audit și ale programelor detaliate de audit cu privire la activitatea de emitere de obligațiuni garantate, precum și prezentarea modalităților efective în care funcția de audit intern evaluează conformarea activităților și unităților operaționale implicate în emisiunea de obligațiuni garantate cu politicile și procedurile emitentului

A.9 — Descrierea sistemului informatic

A.10 — Proceduri privind asigurarea segregării portofoliului în caz de faliment al emitentului

A.11 — Raportul auditorului financiar sau, după caz, al auditorului extern cu privire la sistemul informatic

A.12 — Descrierea generală a programului de obligațiuni garantate

1. Calendarul de emisiune a obligațiunilor garantate din program

2. Valoarea programului, moneda, nivelul de supragarantare asumat de emitent față de investitori

3. Prezentarea principalelor prevederi ale documentului de emisiune, referitoare cel puțin la:

a) obligațiile care revin contrapartidelor în contractele ce stau la baza instrumentelor financiare derivate;

b) criteriile de eligibilitate asumate de emitent prin prospect, inclusiv eventuale criterii suplimentare mai stricte decât cele stabilite prin Lege;

c) clauzele contractuale aplicabile în caz de faliment al emitentului, inclusiv cu referire la regimul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate;

d) clauze contractuale ce fac referire la evenimente declanșatoare de obligații în sarcina emitentului decurgând din prospectul de emisiune și din contractele ce stau la baza instrumentelor financiare derivate;

e) clauzele contractuale referitoare la încheierea/terminarea contractelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire

4. Informații privind agentul (denumire și, dacă este cazul, cod LEI) și principalele obligații care îi revin acestuia, potrivit contractului privind prestarea de servicii de agent

5. Prezentarea modului în care este îndeplinită cerința prevăzută la art. 9 alin. (5) din Lege

A.13 — Descrierea impactului programului de obligațiuni garantate asupra situației financiare curente și de perspectivă a emitentului

A.13.1 — Descrierea situației financiare curente a emitentului
Informațiile privind situația financiară curentă a emitentului se transmit prin intermediul următoarelor documente:

1. bilanțul, contul de profit și pierdere, situația rezultatului global, întocmite pentru sfârșitul lunii anterioare aceleia în care se depune cererea de aprobare a programului;

2. formularele CA, CA5, GS din anexa I „Raportarea privind fondurile proprii și cerințele de fonduri proprii” la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/451 al Comisiei de stabilire a standardelor tehnice de punere în aplicare pentru aplicarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește raportarea în scopuri de supraveghere a instituțiilor și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014, întocmite pentru sfârșitul lunii anterioare aceleia în care se depune cererea de aprobare a programului;

3. anexa XII „Raportarea privind indicatorul de finanțare stabilă netă” și anexa XXIV „Raportarea privind lichiditatea” la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/451 al Comisiei de stabilire a standardelor tehnice de punere în aplicare pentru aplicarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește raportarea în scopuri de supraveghere a instituțiilor și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014, întocmite pentru sfârșitul lunii anterioare aceleia în care se depune cererea de aprobare a programului;

4. formularul B.1 din anexa B la regulament.

A.13.2 — Descrierea situației financiare de perspectivă a emitentului

Informațiile privind situația financiară de perspectivă a emitentului se transmit prin intermediul unor previziuni financiare, pe care emitentul le realizează pentru următorii 3 ani. Estimările pe cei 3 ani trebuie fundamentate în mod corespunzător, inclusiv prin referință la planul de afaceri al emitentului, și trebuie însoțite de prezentarea ipotezelor economice avute în vedere la realizarea acestora. Fundamentarea trebuie să evidențieze inclusiv impactul programului de obligațiuni garantate asupra planurilor de finanțare ale emitentului (impactul asupra costurilor de finanțare din alte surse decât cele din programul de obligațiuni garantate).

Se vor prezenta și descrie previziuni financiare pentru:

1. formularul B.1 din anexa B la regulament;

2. bilanțul și contul de profit și pierdere pentru fiecare sfârșit de exercițiu financiar;

3. formularele CA, CA5, GS din anexa I „Raportarea privind fondurile proprii și cerințele de fonduri proprii” la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/451 al Comisiei de stabilire a standardelor tehnice de punere în aplicare pentru aplicarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește raportarea în scopuri de supraveghere a instituțiilor și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014;

4. anexa XII „Raportarea privind indicatorul de finanțare stabilă netă” și anexa XXIV „Raportarea privind lichiditatea” la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/451 al Comisiei de stabilire a standardelor tehnice de punere în aplicare pentru aplicarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește raportarea în scopuri de supraveghere a instituțiilor și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014.

Formular B.1 – Informații financiare generale despre emitent cu relevanță pentru activitatea de emiteri de obligațiuni garantate

Se completează numai ulterior efectuării de emisiuni de obligațiuni garantate

Tabel 1.1 Informații de bază referitoare la emitent

1	Emitent (denumire și cod LEI)
2	Link către website-ul emitentului
3	Informații opționale (ex: Agent, identificat prin denumire și, după caz, cod LEI; persoana de contact)

Tabel 1.2 Conformitate cu legislația europeană (se va bifa, după caz)

1	Eticheta „obligațiune garantată europeană”
2	Eticheta „obligațiune garantată europeană (premium)”

Tabel 1.3 Informații de bază referitoare la bilanțul emitentului

		~ RON ~	Data raportării curente			
		Indicator	< 1 an	1-5 ani	5-10 ani	>10 ani
1	Total active bilanțiere					
1.1	Valoarea activelor de acoperire garantate cu active corporale de natura bunurilor imobiliare rezidențiale și a bunurilor imobiliare comerciale din bilanț					
1.1.1	Valoarea activelor de acoperire garantate cu active corporale de natura bunurilor imobiliare rezidențiale și a bunurilor imobiliare comerciale, eligibile pentru includerea în portofoliul de acoperire și negrevate de sarcini					
1.1.2	Valoarea activelor de acoperire garantate cu active corporale de natura bunurilor imobiliare rezidențiale și a bunurilor imobiliare comerciale, incluse în portofoliul de acoperire					
1.2	Valoarea activelor de acoperire garantate cu expuneri față de entități din UE din bilanț					
1.2.1	Valoarea activelor de acoperire garantate cu expuneri față de entități din UE, eligibile pentru includerea în portofoliul de acoperire și negrevate de sarcini					
1.2.2	Valoarea activelor de acoperire garantate cu expuneri față de entități din UE incluse în portofoliul de acoperire					
1.3	Active de acoperire înlocuite din portofoliul de acoperire de la ultima raportare					
1.4	Active de acoperire introduse în portofoliul de acoperire de la ultima raportare					
1.5	Indicatorul de grevare cu sarcini a activului calculat conform Regulamentului (UE) nr. 451/2021					
1.6	Total valoare portofoliu de acoperire / Total valoare active din bilanț [art. 29 alin. (1) din regulament]					
1.7	Valoarea activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale, incluse în portofoliul de acoperire					
1.8	Valoarea activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale din bilanț					
1.9	Pondere valorii activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale, incluse în portofoliul de acoperire în valoarea activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale din bilanț [art. 29 alin. (2) din regulament]					
1.10	Valoarea activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale, incluse în portofoliul de acoperire					
1.11	Valoarea activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale din bilanț					
1.12	Pondere valorii activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale, incluse în portofoliul de acoperire în valoarea activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale din bilanț [art. 29 alin. (3) din regulament]					
1.13	Capitalizarea bursieră (dacă este cazul)					
1.14	Soldul activelor afectate garantării altor obligații					
1.15	Soldul altor obligații garantate					
2	Datoriile instituției de credit (excluzând depozitele)					
2.1	Soldul surselor atrase și împrumutate de către instituția de credit (excluzând depozitele) în funcție de monedă și de scadența rămasă:					
2.1.1	RON					
2.1.2	EUR					
2.1.3	USD					

*) Anexa B este reprodusă în facsimil.

2.1.4	Alte monede							
2.2	Soldul surselor atrase și împrumutate de către instituția de credit (excluzând depozitele) în funcție de tipul dobânzii datorate și de scadența rămasă:							
2.2.1	Fixă	< 1 an	1-5 ani	5-10 ani	>10 ani			
2.2.2	Variabilă							
2.3	Soldul surselor atrase și împrumutate de către instituția de credit (excluzând depozitele) în funcție de proveniența surselor și de scadența rămasă:							
2.3.1	Interbancare	< 1 an	1-5 ani	5-10 ani	>10 ani			
2.3.2	Alte surse							
3	Obligațiuni garantate emise							
3.1	Soldul obligațiilor garantate emise în funcție de monedă și de scadența rămasă:							
3.1.1	RON	< 1 an	1-5 ani	5-10 ani	>10 ani			
3.1.2	EUR							
3.1.3	USD							
3.1.4	Alte monede							
4	Depozite atrase							
4.1	Soldul depozitelor atrase în funcție de monedă și de scadența rămasă:							
4.1.1	RON	<30 zile	1-6 luni	6-12 luni	>12 luni			
4.1.2	EUR							
4.1.3	USD							
4.1.4	Alte monede							
5	Credite acordate							
5.1	Soldul creditelor acordate în funcție de monedă și de scadența rămasă:							
5.1.1	RON	< 1 an	1-5 ani	5-10 ani	>10 ani			
5.1.2	EUR							
5.1.3	USD							
5.1.4	Alte monede							

Tabel 1.4 Defalcarea activelor eligibile negrevate pe ponderi de risc

		Indicator\ponderi de risc				~ RON ~	
		W%	X%	Y%	Z%		
1	Valoarea activelor eligibile negrevate, din care:						
1.1	Active eligibile pentru a fi incluse în categoria activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale						
1.2	Active eligibile pentru a fi incluse în categoria activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale						
1.3	Active eligibile pentru a fi incluse în categoria activelor de acoperire garantate cu expuneri față de instituții de credit din UE						
1.4	Active eligibile pentru a fi incluse în categoria activelor de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de administrații centrale din UE						
1.5	Active eligibile pentru a fi incluse în categoria activelor de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de bănci centrale din cadrul SEBC						
1.6	Active eligibile pentru a fi incluse în categoria activelor de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de entități din sectorul public din UE						
1.7	Active eligibile pentru a fi incluse în categoria activelor de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de administrații regionale din UE						
1.8	Active eligibile pentru a fi incluse în categoria activelor de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de autorități locale din UE						

Formular B.2 - Informații financiare privind obligațiunile garantate emise

Tabel 2.1 Informații privind identificarea obligațiunilor garantate emise

Nr.crt	Prospectul emisiunii/documentul de ofertă	Seria	Data emiterii	Ratingul inițial	Ratingul curent	Moneda	Valoarea inițială a emisiunii	Valoarea rămasă de rambursat	Data scadenței	ISIN	Tipul ratei dobânzii	Rata dobânzii (% / marjă+%)	Frecvența de plată a cuponului	Nivel de supragarantare asumat prin prospect / document de ofertă (nivel contractual)
1														
2														
3														
...														
N														

Tabel 2.2 Informații privind portofoliul de acoperire

		~ RON ~			
	Indicator	Valoarea contabilă	Valoarea actualizată*	Valoarea actualizată în condiții de stres	Valoarea garanțiilor aferente, conform ultimei reevaluări
Valoare totală portofoliu de acoperire, din care:					
1	Total valoare active de acoperire garantate cu active corporale, din care:				
1.1	Valoare active de acoperire garantate cu bunuri imobile rezidențiale				
1.2	Valoare active de acoperire garantate cu bunuri imobile comerciale				
2	Total valoare active de acoperire garantate cu expuneri față de entități din UE, din care:				
2.1	Valoare active de acoperire garantate cu expuneri față de instituții de credit din UE				
2.2	Valoare active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de administrații centrale din UE				
2.3	Valoare active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de bănci centrale din cadrul SEBC				

2.4	Valoare active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de entități din sectorul public din UE			
2.5	Valoare active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de administrații regionale din UE			
2.6	Valoare active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de autorități locale din UE			
3	Valoare instrumente financiare derivate			

* În cazul instrumentelor financiare derivate se va completa cu valoarea obținută prin marcarea la piață, în conformitate cu art. 30 alin. (2) din regulamentul

Tabel 2.3 Informații privind metoda de evaluare (se va bifa căsuța aferentă metodei de evaluare)

Metoda de evaluare a garanțiilor	
1	Valoarea de piață
2	Valoarea ipotecară

Tabel 2.4 Informații privind obligațiunile garantate emise*

Indicator	Valoarea contabilă	Valoarea actualizată**	Valoarea actualizată în condiții de stres	~ RON ~
1	Valoarea obligațiilor aferente emisiunii de obligațiuni, din care:			
1.1	Valoarea obligațiilor emise			
1.2	Valoarea obligațiilor către deținătorii de instrumente financiare derivate			
1.3	Costurile preconizate legate de întreținere și administrare în vederea lichidării programului de obligațiuni garantate, precum și cele aferente rambursării unor eventuale finanțări atrase în vederea acoperirii deficitului temporar de lichiditate			

* Se va completa doar pentru obligațiunile garantate emise în baza Legii nr. 233/2022. Pentru obligațiunile ipotecare emise în baza Legii nr. 304/2015 se va transmite tabelul 2.3 din Formularul B2 al anexei B la Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 1/2016.

** În cazul instrumentelor financiare derivate se va completa cu valoarea obținută prin marcarea la piață, în conformitate cu art. 30 alin. (2) din regulamentul.

Formular B.3 - Informații privind garantarea**Tabel 3.1 Indicatorul de acoperire (art. 36 din regulament)***

~ RON ~

Indicator	Valoare actuală indicator	Valoare legală indicator
1 Valoarea portofoliu de acoperire (art. 37 din regulament), din care:		
1.1 Valoare active primare		
1.2 Valoare active de substituție		
1.3 Valoare active lichide		
1.4 Valoare instrumente financiare derivate		
2 Valoarea obligațiilor aferente emisiunii de obligațiuni (art. 41 din regulament), din care:		
2.1 Obligații către investitori		
2.2 Valoare instrumente financiare derivate		
2.3 Costurile preconizate legate de întreținere și administrare în vederea lichidării programului de obligațiuni garantate, precum și cele aferente rambursării unor eventuale finanțări atrase în vederea acoperirii deficitului temporar de lichiditate		
3 Indicator de acoperire - Raport între valoarea portofoliului de acoperire și valoarea obligațiilor aferente emisiunii de obligațiuni [(1) / (2)]		> 1

* Se va completa doar pentru obligațiunile garantate emise în baza Legii nr. 233/2022. Pentru obligațiunile ipotecare emise în baza Legii nr. 304/2015 se va transmite tabelul 3.1 din Formularul B.3 al anexei B la Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 1/2016.

Tabel 3.2 Indicatorul de supragarantare (art. 42 din regulament)*

~ RON ~

Indicator	Valoare actuală indicator	Valoare legală indicator**
1 Valoarea actualizată a elementelor componente ale portofoliului de acoperire (art. 43 din regulament), din care:		
1.1 Valoarea actualizată a fluxurilor de numerar aferente activelor primare		
1.2 Valoarea actualizată a fluxurilor de numerar aferente activelor de substituție		
1.3 Valoarea instrumentelor financiare derivate		

2	Valoarea actualizată a obligațiilor de plată asumate prin realizarea emisiunii de obligațiuni garantate în baza respectivului portofoliu (art. 46 din regulament), din care:	
2.1	Valoarea actualizată a obligațiilor de plată către investitori	
2.2	Valoarea actualizată a costurilor preconizate legate de întreținere și administrare în vederea lichidării programului de obligațiuni garantate, precum și cele aferente rambursării unor eventuale finanțări atrase în vederea acoperirii deficitului temporar de lichiditate	
2.3	Valoarea instrumentelor financiare derivate	
3	Indicatorul de supragarantare - Raport între valoarea actualizată a elementelor componente ale portofoliului de acoperire și valoarea actualizată a obligațiilor de plată asumate prin realizarea emisiunii de obligațiuni garantate în baza respectivului portofoliu [(1) / (2)]	

* Se va completa doar pentru obligațiunile garantate emise în baza Legii nr. 233/2022. Pentru obligațiunile ipotecare emise în baza Legii nr. 304/2015 se va transmite tabelul 3.2 din Formularul B.3 al anexei B la Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 1/2016.

** Se va completa cu nivelul de supragarantare indicat de lege, în funcție de eticheta obligațiunilor garantate.

Tabel 3.3 Detalii privind calculul valorii actualizate în urma simulărilor de criză (art. 48 - 51 din regulament)*

*Se va completa cu datele rezultate în urma celui mai nefavorabil scenariu de criză.

		~ RON ~
Indicator		Valoare indicator
1	Valoarea actualizată a portofoliului de acoperire în urma simulărilor de criză:	
2	Valoarea actualizată a obligațiilor de plată în urma simulărilor de criză:	
3	Diferență [(1) / (2)]	

Formular B.4 - Informații privind lichiditatea**Tabel 4.1** Calcularea excedentului/deficitului de lichiditate (art. 33 din regulament)

~ RON ~

	Indicator	Valoare ziua 1	Valoare ziua 2	Valoare ziua 3	.....	Valoare ziua 180
1	Valoarea intrărilor de numerar generate de elementele incluse în portofoliul de acoperire					
2	Valoarea ieșirilor de numerar asociate emisiunii de obligațiuni garantate realizate pe baza respectivului portofoliu					
3	Deficit / Excedent de lichiditate - [(1) - (2)]					

Tabel 4.2 Calcularea mediilor ponderate ale scadențelor (art. 35 din regulament)

~ RON ~

	Indicator	Valoare indicator
1	Media ponderată a scadențelor elementelor din portofoliul de acoperire	
2	Media ponderată a scadențelor obligațiunilor garantate emise în baza respectivului portofoliu	
3	Diferență [(1) - (2)]	

Formular B.5 - Informații privind structura portofoliului

Data raportării:

Tabel 5.1 Structura generală a portofoliului

Nr. Crt.	Indicator	Valoare activ	% din total valoare portofoliu de acoperire	% din cuantumul nominal al obligațiilor garantate rămase de rambursat
1	Active de acoperire garantate cu active corporale, din care:			
1.1	Garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale			
1.2	Garantate cu bunuri imobiliare comerciale			
2	Active de acoperire garantate cu active sub formă de expuneri față de entități din UE, din care:			
2.1	Active de acoperire garantate cu expuneri față de instituții de credit din UE			
2.2	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de administrații centrale din UE			
2.3	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de bănci centrale din cadrul SEBC			
2.4	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de entități din sectorul public din UE			
2.5	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de administrații regionale din UE			
2.6	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de autorități locale din UE			

Tabel 5.2 Compoziția activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare

Indicator	Valoare calculată conform art. 38 din regulament	Valoare contabilă	Număr	Vor fi avute în vedere tranșe valorice cu pasul de 50.000 RON ale valorii contabile		
				0 - 50,000	50,000 - 100,000	500,000 - 1,000,000 > 1.000.000
1	Total portofoliu de active de acoperire garantate cu bunuri imobiliare					
1.1	Distribuția geografică a proprietăților imobiliare aduse în garanție pentru activele de acoperire din portofoliu					
1.1.1	România					
1.1.2	Stat membru UE 1					
1.1.3	Stat membru UE 2					
1.1.4	Stat membru UE 3					
1.1.5	Alte state membre UE					
1.2	Structura portofoliului de acoperire în funcție de moneda de denominare a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare					
1.2.1	RON					
1.2.2	EUR					
1.2.3	USD					
1.2.4	CHF					
1.2.5	Alte monede de denominare					
1.3	Impactul asupra indicatorului de acoperire manifestat de o reducere cu 15% a prețurilor proprietăților imobiliare					
1.4	Structura portofoliului de acoperire în funcție de mărimea debitorilor activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare					
1.4.1	Drepturi de creanță aferente activelor de acoperire înregistrate față de primii 5 cei mai mari debitori ai emitentului					
1.4.2	Drepturi de creanță aferente activelor de acoperire înregistrate față de primii 10 cei mai mari debitori ai emitentului					
1.5	Structura portofoliului de acoperire în funcție de modalitatea de generare a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare					
1.5.1	Active de acoperire inițiate de emitent					
1.5.2	Active de acoperire achiziționate prin cesiune					
1.6	Structura portofoliului de acoperire în funcție de performanța activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare					
1.6.1	Active de acoperire garantate cu bunuri imobiliare performante					
1.6.2	Active de acoperire garantate cu bunuri imobiliare neperformante					
2	Active de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale					

~ RON ~

2.1 Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale în funcție de țara de origine a debitorului					
2.1.1	România				
2.1.2	Stat membru UE 1				
2.1.3	Stat membru UE 2				
2.1.4	Stat membru UE 3				
2.1.5	Alte state membre UE				
2.2 Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale în funcție de tipul ratei de dobândă					
2.2.1	Rată fixă	Se va completa valoarea totală a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale cu rată fixă	Se va completa numărul activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale cu rată fixă		
2.2.1.1	Rată medie a dobânzii curente pentru creanțele cu rată fixă	Rata medie de acest tip aferentă activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale			
2.2.2	Rată fixă la început și variabilă ulterior	Se va completa valoarea totală a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale cu acest tip de rată		
2.2.2.1	Rată medie a dobânzii curente pentru creanțele cu rată fixă la început și variabilă ulterior	Rata medie de acest tip aferentă activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale			
2.2.3	Rată variabilă plafonată	Se va completa valoarea totală a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale cu acest tip de rată		
2.2.3.1	Rată medie a dobânzii curente pentru creanțele cu rată variabilă plafonată	Rata medie de acest tip aferentă activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale			
2.2.4	Rată variabilă neplafonată	Se va completa valoarea totală a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale cu acest tip de rată		
2.2.4.1	Rată medie a dobânzii curente pentru creanțele cu rată variabilă neplafonată	Rata medie de acest tip aferentă activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale			
2.2.5	Alte tipuri de rată a dobânzii				
2.3 Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale pe tranșe de LTV, calculat la momentul includerii activului în portofoliul de acoperire					
2.3.1	0 - 80%				
2.3.2	80 - 85%				
2.3.3	85 - 90 %				
2.3.4	90 - 100%				
2.3.5	> 100%				
2.4	LTV mediu și pe tranșe valorice în ceea ce privește activele de acoperire garantate cu bunuri imobiliare rezidențiale, la momentul includerii activului în portofoliul de acoperire				

3		Active de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale	
3.1 Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale în funcție de țara de origine a debitorului			
3.1.1	România		
3.1.2	Stat membru UE 1		
3.1.3	Stat membru UE 2		
3.1.4	Stat membru UE 3		
3.1.5	Alte state membre UE		
3.2 Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale în funcție de tipul ratei de dobândă			
3.2.1	Rată fixă	Se va completa valoarea totală a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale cu rată fixă	Se va completa numărul activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale cu rată fixă
3.2.1.1	Rată medie a dobânzii curente pentru creanțele cu rată fixă	Rata medie de acest tip aferentă activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale	
3.2.2	Rată fixă la început și variabilă ulterior	Se va completa valoarea totală a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale cu acest tip de rată
3.2.2.1	Rată medie a dobânzii curente pentru creanțele cu rată fixă la început și variabilă ulterior	Rata medie de acest tip aferentă activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale	
3.2.3	Rată variabilă plafonată	Se va completa valoarea totală a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale cu acest tip de rată
3.2.3.1	Rată medie a dobânzii curente pentru creanțele cu rată variabilă plafonată	Rata medie de acest tip aferentă activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale	
3.2.4	Rată variabilă neplafonată	Se va completa valoarea totală a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale cu acest tip de rată
3.2.4.1	Rată medie a dobânzii curente pentru creanțele cu rată variabilă neplafonată	Rata medie de acest tip aferentă activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale	
3.2.5	Alte tipuri de rată a dobânzii		
3.3 Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale pe tranșe de LTV, calculat la momentul includerii activului în portofoliul de acoperire			
3.3.1	0 - 80%		
3.3.2	80 - 85%		
3.3.3	85 - 90%		
3.3.4	90 - 100%		
3.3.5	> 100%		
3.4 LTV mediu și pe tranșe valorice în ceea ce privește activele de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale, la momentul includerii activului în portofoliul de acoperire			
3.5 Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale pe tranșe de LTV, înregistrat la momentul raportării, luând în calcul valoarea reevaluată a proprietății imobiliare (current indexed LTV)			
3.5.1	0 - 80%		

3.5.2	80 - 85%								
3.5.3	85 - 90 %								
3.5.4	90 - 100%								
3.5.5	> 100%								
3.6	LTV mediu și pe tranșe valorice în ceea ce privește activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale, înregistrat la momentul raportării, luând în calcul valoarea reevaluată a proprietății imobiliare (current indexed LTV)								
3.7	Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale în funcție de perioada scursă de la data inițierii activului până la momentul includerii în portofoliul de acoperire								
3.7.1	0 - 12 luni								
3.7.2	12 - 24 luni								
3.7.3	24 - 36 luni								
3.7.4	36 - 60 luni								
3.7.5	> 60 luni								
3.8	Perioada medie scursă de la data inițierii activului până la momentul includerii în portofoliul de acoperire (se poate calcula pe baza informațiilor anterioare)								
3.9	Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale în funcție de perioada rămasă de la data raportării până la data scadenței finale a activului								
3.9.1	0 - 30 luni								
3.9.2	30 - 60 luni								
3.9.3	60 - 120 luni								
3.9.4	120 - 180 luni								
3.9.5	180 - 240 luni								
3.9.6	240 - 300 luni								
3.9.7	peste 300 luni								
3.10	Perioada medie rămasă de la data raportării până la data scadenței finale a activului (se poate calcula pe baza informațiilor anterioare)								
3.11	Benzii de scadență a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale incluse în portofoliul de acoperire								
3.11.1	0 - 1 ani								
3.11.2	1 - 2 ani								
3.11.3	2 - 3 ani								
3.11.4	....								
3.11.5	5 - 10 ani								
3.11.6	peste 10 ani								
3.12	Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale în funcție de modalitatea de generare								
3.12.1	Inițiate de bancă, din care:								
3.12.1.1	Performante								
3.12.1.2	Neperformante								
3.12.2	Achiziționate de bancă, din care:								
3.12.2.1	Performante								
3.12.2.2	Neperformante								
3.13	Structura activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale în funcție de scopul pentru care a fost realizată investiția imobiliară								
3.13.1	Total creație comerciale, din care:								
3.13.1.1	Investiție imobiliară pentru spațiu birouri								
3.13.1.2	Investiție imobiliară pentru spațiu comercial								
3.13.1.3	Investiție imobiliară pentru spațiu industrial								
3.14	Distribuția pe sectoare de activitate a activelor de acoperire garantate cu bunuri imobiliare comerciale (clasificarea se va face în funcție de sectoarele identificate de emitent)								

Tabel 5.3 Compoziția activelor de acoperire garantate cu active sub formă de expuneri față de entități din UE

1	Active de acoperire garantate cu expuneri față de instituții de credit din UE	Indicator	Valoarea contabilă	Număr	% din total valoarea portofoliu de acoperire	% din cuantumul nominal al obligațiunilor garantate rămase de rambursat	Valoare medie
1.1	Structura în funcție de tipul de activ						
1.1.1	Credite						
1.1.1.1							
1.1.1.2	Obligațiuni						
1.1.1.3	Altele						
1.2	Repartizarea geografică a activelor						
1.2.1	România						
1.2.2	Stat membru UE 1						
1.2.3	Stat membru UE 2						
1.2.4	Stat membru UE 3						
1.2.5	Alte state membre UE						
1.3	Structura în funcție de tipul ratei de dobândă						
1.3.1	Rată fixă	Se va completa valoarea totală a activelor cu rată fixă	Se va completa numărul activelor cu rată fixă				
1.3.1.1	Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă	Rata medie de acest tip oferentă activelor	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
1.3.2	Rată fixă la început și variabilă ulterior	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
1.3.2.1	Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă la început și variabilă ulterior	Rata medie de acest tip oferentă activelor	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
1.3.3	Rată variabilă plafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
1.3.3.1	Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă plafonată	Rata medie de acest tip oferentă activelor	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
1.3.4	Rată variabilă neplafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
1.3.4.1	Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă neplafonată	Rata medie de acest tip oferentă activelor	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
1.3.5	Alte tipuri de rată a dobânzii						
1.4	Structura în funcție de tipul de rambursare						
1.4.1	Bullet / exclusiv dobândă						
1.4.2	Amortising						
1.4.3	Altele						
1.5	Riscul de concentrare (se vor prezenta cele mai mari 10 expuneri)						
1.6	Benzi de scadență						
1.6.1	0 - 1 ani						
1.6.2	1 - 2 ani						
1.6.3	2 - 3 ani						
1.6.4	.....						
1.6.5	5 - 10 ani						
1.6.6	peste 10 ani						
2	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de administrații centrale din UE						

2.1	Structura în funcție de tipul de activ						
2.1.1	Credite						
2.1.2	Obligațiuni						
2.1.3	Altele						
2.2	Repartizarea geografică a activelor						
2.2.1	România						
2.2.2	Stat membru UE 1						
2.2.3	Stat membru UE 2						
2.2.4	Stat membru UE 3						
2.2.5	Alte state membre UE						
2.3	Structura în funcție de tipul ratei de dobândă						
2.3.1	Rată fixă	Se va completa valoarea totală a activelor cu rată fixă	Se va completa numărul activelor cu rată fixă				
2.3.1.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă</i>	<i>Rata medie de acest tip oferită activelor</i>					
2.3.2	Rată fixă la început și variabilă ulterior	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
2.3.2.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă la început și variabilă ulterior</i>	<i>Rata medie de acest tip oferită activelor</i>					
2.3.3	Rată variabilă plafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
2.3.3.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă plafonată</i>	<i>Rata medie de acest tip oferită activelor</i>					
2.3.4	Rată variabilă neplafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată				
2.3.4.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă neplafonată</i>	<i>Rata medie de acest tip oferită activelor</i>					
2.3.5	Alte tipuri de rată a dobânzii						
2.4	Structura în funcție de tipul de rambursare						
2.4.1	Bullet / exclusiv dobândă						
2.4.2	Amortising						
2.4.3	Altele						
2.5	Riscul de concentrare (se vor prezenta cele mai mari 10 expuneri)						
2.6	Benzi de scadență						
2.6.1	0 - 1 ani						
2.6.2	1 - 2 ani						
2.6.3	2 - 3 ani						
2.6.4	.....						
2.6.5	5 - 10 ani						
2.6.6	peste 10 ani						
3	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de bănci centrale din cadrul SEBC						
3.1	Structura în funcție de tipul de activ						
3.1.1	Credite						
3.1.2	Obligațiuni						
3.1.3	Altele						
3.2	Repartizarea geografică a activelor						
3.2.1	România						
3.2.2	Stat membru UE 1						
3.2.3	Stat membru UE 2						
3.2.4	Stat membru UE 3						

3.2.5	Alte state membre UE				
3.3	Structura în funcție de tipul ratei de dobândă				
3.3.1	Rată fixă	Se va completa valoarea totală a activelor cu rată fixă	Se va completa numărul activelor cu rată fixă		
3.3.1.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă</i>	<i>Rata medie de acest tip oferentă activelor</i>			
3.3.2	Rată fixă la început și variabilă ulterior	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată		
3.3.2.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă la început și variabilă ulterior</i>	<i>Rata medie de acest tip oferentă activelor</i>			
3.3.3	Rată variabilă plafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată		
3.3.3.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă plafonată</i>	<i>Rata medie de acest tip oferentă activelor</i>			
3.3.4	Rată variabilă neplafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată		
3.3.4.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă neplafonată</i>	<i>Rata medie de acest tip oferentă activelor</i>			
3.3.5	Alte tipuri de rată a dobânzii				
3.4	Structura în funcție de tipul de rambursare				
3.4.1	Bulet / exclusiv dobândă				
3.4.2	Amortising				
3.4.3	Altele				
3.5	Riscul de concentrare (se vor prezenta cele mai mari 10 expuneri)				
3.6	Benzi de scadență				
3.6.1	0 - 1 ani				
3.6.2	1 - 2 ani				
3.6.3	2 - 3 ani				
3.6.4	.....				
3.6.5	5 - 10 ani				
3.6.6	peste 10 ani				
4	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de entități din sectorul public din UE				
4.1	Structura în funcție de tipul de activ				
4.1.1	Credite				
4.1.2	Obligațiuni				
4.1.3	Altele				
4.2	Repartizarea geografică a activelor				
4.2.1	România				
4.2.2	Stat membru UE 1				
4.2.3	Stat membru UE 2				
4.2.4	Stat membru UE 3				
4.2.5	Alte state membre UE				
4.3	Structura în funcție de tipul ratei de dobândă				
4.3.1	Rată fixă	Se va completa valoarea totală a activelor cu rată fixă	Se va completa numărul activelor cu rată fixă		

4.3.1.1	Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă	Rata medie de acest tip aferentă activelor	
4.3.2	Rată fixă la început și variabilă ulterior	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată
4.3.2.1	Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă la început și variabilă ulterior	Rata medie de acest tip aferentă activelor	
4.3.3	Rată variabilă plafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată
4.3.3.1	Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă plafonată	Rata medie de acest tip aferentă activelor	
4.3.4	Rată variabilă neplafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată
4.3.4.1	Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă neplafonată	Rata medie de acest tip aferentă activelor	
4.3.5	Alte tipuri de rată a dobânzii		
4.4	Structura în funcție de tipul de rambursare		
4.4.1	Bullet / exclusiv dobânda		
4.4.2	Amortising		
4.4.3	Altele		
4.5	Riscul de concentrare (se vor prezenta cele mai mari 10 expuneri)		
4.6	Benzi de scadență		
4.6.1	0 - 1 ani		
4.6.2	1 - 2 ani		
4.6.3	2 - 3 ani		
4.6.4	.....		
4.6.5	5 - 10 ani		
4.6.6	peste 10 ani		
5	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de administrații regionale din UE		
5.1	Structura în funcție de tipul de activ		
5.1.1	Credite		
5.1.2	Obligațiuni		
5.1.3	Altele		
5.2	Repartizarea geografică a activelor		
5.2.1	România		
5.2.2	Stat membru UE 1		
5.2.3	Stat membru UE 2		
5.2.4	Stat membru UE 3		
5.2.5	Alte state membre UE		
5.3	Repartizarea, la nivelul României, a activelor (se va completa în funcție de județele în care emitenții înregistrează expuneri)		
5.4	Structura în funcție de tipul ratei de dobândă		
5.4.1	Rată fixă	Se va completa valoarea totală a activelor cu rată fixă	Se va completa numărul activelor cu rată fixă
5.4.1.1	Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă	Rata medie de acest tip aferentă activelor	

5.4.2	Rată fixă la început și variabilă ulterior	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată
5.4.2.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă la început și variabilă ulterior</i>	<i>Rata medie de acest tip oferită activelor</i>	
5.4.3	Rată variabilă plafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată
5.4.3.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă plafonată</i>	<i>Rata medie de acest tip oferită activelor</i>	
5.4.4	Rată variabilă neplafonată	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată
5.4.4.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată variabilă neplafonată</i>	<i>Rata medie de acest tip oferită activelor</i>	
5.4.5	Alte tipuri de rată a dobânzii		
5.5	Structura în funcție de tipul de rambursare		
5.5.1	Bullet/ exclusiv dobânda		
5.5.2	Amortising		
5.5.3	Altele		
5.6	Riscul de concentrare (se vor prezenta cele mai mari 10 expuneri)		
5.7	Benzi de scadență		
5.7.1	0 - 1 ani		
5.7.2	1 - 2 ani		
5.7.3	2 - 3 ani		
5.7.4	.....		
5.7.5	5 - 10 ani		
5.7.6	peste 10 ani		
6	Active de acoperire garantate cu expuneri față de sau garantate de autorități locale din UE		
6.1	Structură în funcție de tipul de activ		
6.1.1	Credite		
6.1.2	Obligațiuni		
6.1.3	Altele		
6.2	Repartizarea geografică a activelor		
6.2.1	România		
6.2.2	Stat membru UE 1		
6.2.3	Stat membru UE 2		
6.2.4	Stat membru UE 3		
6.2.5	Alte state membre UE		
6.3	Structură în funcție de tipul ratei de dobândă		
6.3.1	Rată fixă	Se va completa valoarea totală a activelor cu rată fixă	Se va completa numărul activelor cu rată fixă
6.3.1.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă</i>	<i>Rata medie de acest tip oferită activelor</i>	
6.3.2	Rată fixă la început și variabilă ulterior	Se va completa valoarea totală a activelor cu acest tip de rată	Se va completa numărul activelor cu acest tip de rată
6.3.2.1	<i>Rată medie a dobânzii curente pentru activele cu rată fixă la început și variabilă ulterior</i>	<i>Rata medie de acest tip oferită activelor</i>	

Formular B.6 - Aspecte generale privind portofoliul de acoperire și obligațiunile garantate emise în baza sa

1. Aspecte generale	
1.1	Emitent (denumire și, după caz, cod LEI)
1.2	Link către website-ul emitentului
1.3	Data
1.4	Informații opționale (ex: Agent identificat prin denumire și, după caz, cod LEI; persoana de contact)

2. Conformitate cu legislația europeană (se va bifa, după caz)	
2.1	Eticheta „Obligațiune garantată europeană”
2.2	Eticheta „Obligațiune garantată europeană (premium)”

3. Profilul de amortizare al portofoliului de acoperire		Valoarea conform contractelor	Valoarea conform anticipațiilor	% din total valoare contractuală	% din total valoare anticipată
3.1	Media ponderată a scadențelor (în ani)				
În funcție de intervale					
3.2	0 - 1 ani				
3.3	1 - 2 ani				
3.4	2 - 3 ani				
3.5	3 - 4 ani				
3.6	4 - 5 ani				
3.7	5 - 10 ani				
3.8	>10 ani				
	Total				

4. Scadența obligațiunilor garantate		Valoarea conform contractelor	Valoarea conform anticipațiilor	% din total valoare contractuală	% din total valoare anticipată
4.1	Media ponderată a scadențelor (în ani)				
În funcție de intervale					
4.2	0 - 1 ani				
4.3	1 - 2 ani				
4.4	2 - 3 ani				
4.5	3 - 4 ani				
4.6	4 - 5 ani				
4.7	5 - 10 ani				
4.8	>10 ani				
	Total				

5. Structura portofoliului de acoperire în funcție de moneda de denominare		
	Valoare contabilă	% din total valoare portofoliu
5.1	RON	
5.2	EUR	
5.3	USD	
5.4	CHF	
5.5	Alte monede de denominare	

6. Structura obligațiunilor garantate în funcție de structura plății cuponului		
	Valoare contabilă	% din valoarea obligațiunilor garantate în sold
6.1	Cupon fix	
6.2	Cupon variabil	
6.3	Altă structură	

7. Link către lista obligațiunilor garantate emise

8. Instrumente financiare derivate		Valoare indicator
8.1	Valoarea noțională	
8.2	Valoarea obținută prin marcarea la piață - Active	
8.3	Valoarea obținută prin marcarea la piață - Datorii	

Plafonul maxim al programului de obligațiuni garantate în funcție de situația financiară a instituției de credit emitente

Pragul maxim pentru valoarea programelor de obligațiuni garantate se determină în baza următorilor indicatori:

- indicatorul rata fondurilor proprii de nivel 1: exprimă capacitatea instituției de credit de a acoperi pierderi potențiale viitoare;
- indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate: surprinde gradul de lichiditate al instituției de credit;
- indicatorul rata creditelor neperformante: oferă o imagine a calității portofoliului de acoperire;
- indicatorul credite/depozite: reflectă structura de finanțare a instituției de credit.

Metodologia constă în definirea unor intervale bazate pe distribuția empirică a indicatorilor definiți cu scopul de a permite un plafon mai ridicat în cazul instituțiilor de credit care prezintă o situație financiară solidă, de natură să nu afecteze negativ stabilitatea sistemului bancar.

	Categoria 1	Categoria 2	Categoria 3
Rata fondurilor proprii de nivel 1	> 20%	(20%, 16%)	< 16%
Rata creditelor neperformante (def. ABE)	< 5%	(5%, 8%)	> 8%
Indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate (LCR)	> 300%	(300%, 150%)	< 150%
Raportul dintre credite și depozite	< 80%	(80%, 100%)	> 100%
Plafon maxim (active totale)	20%	15%	10%

În cazul în care, pentru un emitent, cei patru indicatori se regăsesc în categorii diferite, se aplică principiul contaminării și se ia în considerare categoria cea mai defavorabilă.

C H E S T I O N A R

pentru auditorul financiar propus de emitent în vederea dobândirii calității de agent, în baza art. 31 din Legea nr. 233/2022 privind obligațiunile garantate, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar

1. Identitatea auditorului financiar (se vor indica: numele și prenumele, domiciliul/reședința și numărul de telefon, respectiv denumirea, forma juridică, adresa sediului social, codul unic de înregistrare și, după caz, codul LEI) și numărul autorizației de funcționare eliberate de Camera Auditorilor Financieri din România:

2. Identitatea reprezentantului legal/statutar al societății de audit financiar (se vor indica: numele, prenumele și funcția acestuia, domiciliul/reședința și numărul de telefon):

3. Identitatea persoanei fizice desemnate în calitate de reprezentant permanent (se vor indica: numele, prenumele și funcția acestuia, domiciliul/reședința și numărul de telefon):

4. În ultimii 10 ani, vreuna dintre entitățile la care auditorul financiar menționat la pct. 1 a prestat servicii de audit financiar s-a aflat în conflict cu vreo autoritate însărcinată cu supravegherea în domeniul financiar-bancar sau i s-a refuzat/retras o autorizație în acest domeniu? În caz afirmativ, dați detalii.

5. În ultimii 10 ani, vreuna dintre entitățile la care auditorul financiar menționat la pct. 1 a prestat servicii de audit financiar a făcut obiectul unei proceduri de reorganizare judiciară/faliment/lichidare? În caz afirmativ, faceți orice precizări utile.

6. În ultimii 10 ani, auditorul financiar menționat la pct. 1 sau, dacă este cazul, acționarilor/asociații săi a/au făcut obiectul, în România ori în străinătate, vreunei anchete sau proceduri profesionale, disciplinare, administrative ori judiciare, care s-a încheiat cu vreo sancțiune, ori face/fac în prezent obiectul unor astfel de anchete sau proceduri? În caz afirmativ, dați detalii, indiferent dacă între timp a intervenit o reabilitare. Se vor indica: autoritatea care a dispus sancționarea, fapta sancționată, sancțiunea și data aplicării sancțiunii.

7. Persoanele fizice menționate la pct. 1—3 sau asociații/acționarilor ori persoanele care asigură administrarea și/sau conducerea societății menționate la pct. 1 au fost condamnate pentru infracțiunile prevăzute la art. 9 alin. (3) lit. a) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 10/2022 privind emiterea de obligațiuni garantate. În caz afirmativ, dați detalii.

8. Indicați instituțiile de credit (denumire și, după caz, cod LEI) la care auditorul financiar menționat la pct. 1 a îndeplinit în ultimii 5 ani sau îndeplinește în prezent calitatea de auditor financiar.

9. Indicați instituțiile de credit (denumire și, după caz, cod LEI) la care reprezentantul permanent, menționat la pct. 3, a îndeplinit în ultimii 5 ani misiuni de audit, cu precizarea situațiilor în care a coordonat echipe care au realizat misiunile respective.

10. Comunicați orice informații suplimentare care ar putea fi considerate relevante pentru activitatea societății menționate la pct. 1.

Subsemnatul declar pe propria răspundere că nu mă aflu/societatea menționată la pct. 1 nu se află în vreuna dintre situațiile prevăzute la art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ori în altă situație de incompatibilitate sau de conflict de interese prevăzută de legislația în vigoare.

De asemenea, declar pe propria răspundere, sub sancțiunea legii, că toate răspunsurile sunt complete și conforme cu realitatea și că nu există alte fapte relevante asupra cărora Banca Națională a României ar trebui încunoscînțată. Totodată, în nume personal/în numele societății pe care o reprezint, mă angajez să comunic Băncii Naționale a României orice modificare privind informațiile furnizate.

Data

Numele și prenumele

Semnătura

Documentația aferentă instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire

Emitentul prezintă documentația aferentă instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire, din care trebuie să rezulte cel puțin următoarele aspecte:

1. natura riscului acoperit (riscul valutar și/sau riscul de rată de dobândă);

2. identificarea instrumentului financiar derivat [natură, denumire, referință internă, valoare noțională, moneda de denominare a valorii noționale, randament (%) de primit/datorat, scadența contractului, contrapartida identificată prin denumire și, după caz, cod LEI, ratingul contrapartidei];

3. identificarea obligațiilor garantate care fac obiectul operațiunii de acoperire împotriva riscurilor [referință internă, valoare nominală, moneda de denominare a valorii nominale, randament (%), scadență, grafic de rambursare, categoria de clasificare conform cadrului contabil aplicat];

4. data includerii instrumentelor financiare derivate în portofoliul de acoperire în scopul acoperirii riscurilor;

5. durata prevăzută a operațiunii de acoperire a riscurilor prin intermediul instrumentelor financiare derivate incluse în portofoliul de acoperire.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

